พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์

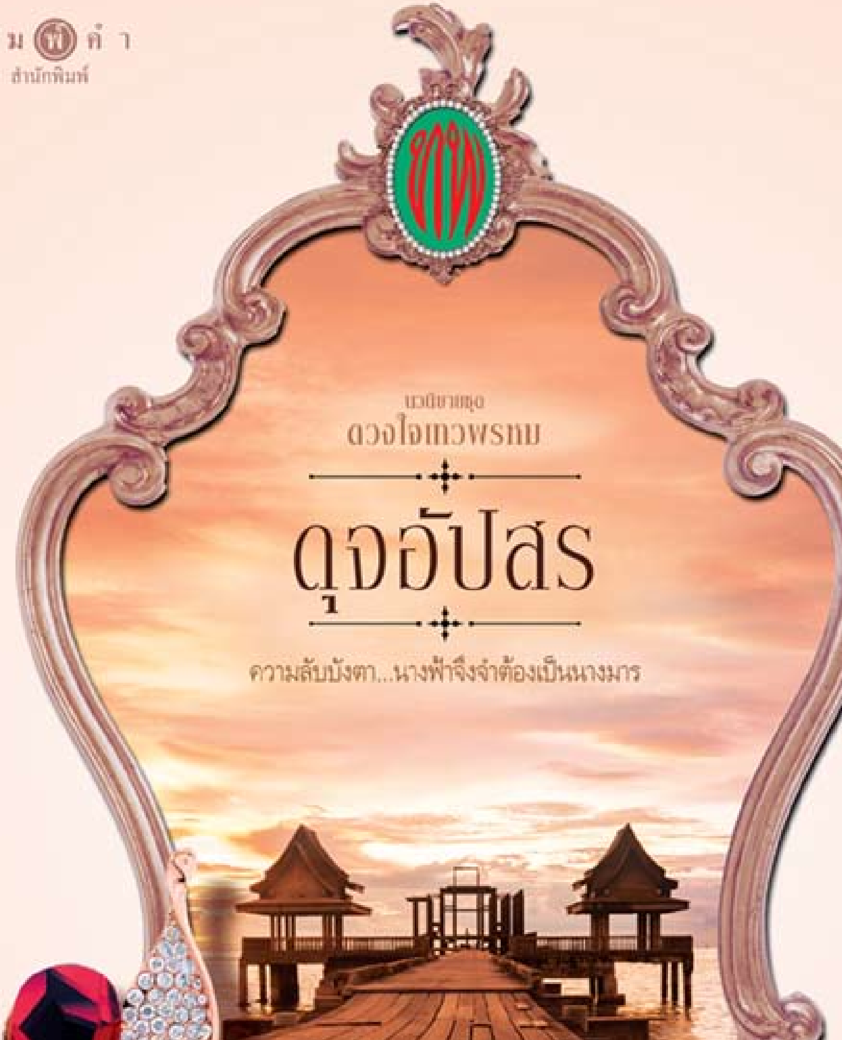

ร้อยเรียงความประทับใจ

จาก สุภาพบุรุษจุฑาเทพ สู่...ดวงใจเทวพรหม

บทนำ

กรุงเทพมหานคร ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

เสียงรายงานข่าวจากโทรทัศน์ ทำให้หญิงสาวร่างสูงโปร่งในชุดเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อน กระโปรงดำยาวคลุมเข่าดูเรียบร้อย ซึ่งพร้อมจะออกจากบ้านต้องหยุดฟังข่าวด่วน ที่ผู้ประกาศข่าวชายและหญิงของกองทัพบกกำลังรายงานความคืบหน้าของสถานการณ์ประท้วงของนักศึกษาที่ลุกฮือทั่วกรุงเทพฯ ซึ่งมีกลุ่มนักศึกษาจำนวนมากรวมตัวกันที่อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย เพื่อเรียกร้องหาความชอบธรรมทางการเมือง

ดุจอัปสรก็เป็นคนหนึ่งที่มีอุดมการณ์ร่วมกับเหล่านักศึกษา เธอเชื่อมั่นในการเลือกตั้ง หากการปกครองถูกยึดอำนาจเบ็ดเสร็จด้วยคนกลุ่มเดียว ประเทศชาติก็ไม่อาจเรียกว่าเป็นประชาธิปไตยได้อีกต่อไป

“เอกสารทุกอย่างพร้อมหรือยังจ๊ะฟ้า”

เธอหันไปมองตามเสียง เห็นศิริพรผู้เป็นอาเดินเช็ดมือออกมาจากครัว

“เรียบร้อยแล้วค่ะคุณอา”

“ถ้างั้นรีบไปรีบกลับมา อย่าโอ้เอ้ ข้างนอกกำลังวุ่นวาย เขาประท้วงกันฟ้าอย่าเข้าไปใกล้เชียวล่ะ ให้เดินอ้อมกลุ่มประท้วงไปไกลๆ เดี๋ยวติดร่างแหไปด้วยจะยุ่ง ยิ่งกำลังจะไปเรียนต่ออยู่ด้วย”

ดุจอัปสรขยับมุมปากนิดๆ เหมือนยิ้ม แต่รอยยิ้มไปไม่ถึงดวงตา เธอไม่ยอมตอบรับคำขอของอา เพราะตัดสินใจไปแล้ว จึงได้แต่เลี่ยง

“ฟ้าไปนะคะ”

เธอจับเอกสารในอ้อมกอดใส่ลงในกระเป๋าผ้าที่ปะด้วยดอกไม้หลากสีซึ่งเย็บเอง ทั้งสวยและประหยัดเงิน เธอสะพายกระเป๋าพาดลำตัวแล้วขยับมาไว้ด้านหน้า

“ระวังตัวนะลูก เสร็จธุระแล้วรีบกลับมานะ” ศิริพรกำชับ

“ค่ะคุณอา” เธอไหว้เจ้าของบ้าน ก่อนจะเปิดประตูมุ้งลวดออกไปสวมรองเท้าหนังหุ้มส้นเรียบร้อย เธอมีร่างที่สูงโปร่งกว่าหญิงไทยทั่วไปตามเชื้อสายทางบิดา จึงไม่จำเป็นต้องสวมส้นสูง มิเช่นนั้นเธอจะสูงโย่งกว่าเพื่อนๆ ทันที

พอมองนาฬิกาเห็นว่ายังเช้าอยู่มาก เธอจึงไม่รีบร้อน เดินออกจากซอย โบกแท็กซี่มุ่งหน้าไปถนนสาทรเพื่อทำวีซ่านักเรียนตามนัด

และแม้ว่าเธอจะเดินอ้อม แต่บ้านของอาก็อยู่ไม่ไกลจากสนามหลวงนัก จึงได้ยินเสียงจากเวทีตลอดเวลา กว่าเสียงจะเงียบก็ตอนที่รถแท็กซี่แล่นออกจากบริเวณนั้นไปไกลแล้ว เธอถอนใจเฮือก มองประชาชนมากมายที่เดินทางสวนเข้าไปทางอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย แต่ละคนมีความมุ่งมั่นที่จะเรียกร้องประชาธิปไตยให้เป็นของประชาชนโดยสมบูรณ์

ดุจอัปสรยังไม่สามารถทำหน้าที่ของประชาชนได้ในตอนนี้ เพราะยังมีงานรออยู่ตรงหน้า เธอไปถึงสถานทูตออสเตรเลียก่อนเวลา และแจ้งความประสงค์ต่อเจ้าหน้าที่ด้านหน้า ก่อนจะขึ้นไปรอสัมภาษณ์บนตึก ไม่ถึงสองชั่วโมงทุกอย่างก็เรียบร้อย

การสัมภาษณ์ผ่านพ้นไปด้วยดี ด้วยเธอมีเอกสารจากทางมหาวิทยาลัยที่มอบทุนเรียนปริญญาโทพร้อมค่าใช้จ่ายทางการศึกษาตลอดสองปีข้างหน้า หลังจากได้รับวีซ่าแล้ว ทางมหาวิทยาลัยก็จะส่งตั๋วเครื่องบินมาให้เธอก็รอแค่เวลาเดินทางเท่านั้น

หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจส่วนตัว เธอไม่ได้รีบกลับบ้านตามที่อาสั่ง และที่ไม่ได้รับปากก็เพราะเธอตั้งใจเอาไว้แล้ว รถแท็กซี่ส่งเธอลงที่ใกล้บ้านที่สุดเพราะคลื่นมวลชนแห่กันเข้ามาแน่นขนัดตั้งแต่สนามหลวงเลยจนมาถึงอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย

เธอเดินแหวกผู้คนเพื่อจะไปนั่งใกล้เวทีมากที่สุด แต่ก็ไปได้ไม่ไกลเพราะมีประชาชนแน่นเต็มถนนไปหมด จึงตัดสินใจนั่งใกล้ลำโพงเพื่อจะได้ฟังเสียงบนเวทีที่ไล่นายกรัฐมนตรีผู้ไม่ชอบธรรมให้ออกไปจากตำแหน่ง เสียงโห่สนับสนุนดังขึ้นเป็นระยะ หลังจากได้ที่นั่งเหมาะเจาะข้างนักศึกษาหญิงกลุ่มหนึ่ง เธอก็ตั้งใจฟังเสียงที่ดังมาจากลำโพง แล้วส่งเสียงเชียร์ตามกำมือชูขึ้นไปในอากาศ เกิดความฮึกเหิม รักชาติขึ้นมาแทบทุกวินาทีที่ผ่านไป

แล้วเธอก็อดยิ้มให้ตัวเองไม่ได้ หากมารดารู้ว่าเธออยู่ที่ไหน คงจะกรีดร้องลั่นบ้าน โทษฐานที่ไม่เชื่อฟัง แต่ก็นั่นแหละ เธอเป็นเด็กดีเชื่อมารดามาตลอด ทว่าเรื่องอุดมการณ์ เธอขอละเว้นเอาไว้ ถือว่าเธอยินดีที่จะเป็นฟันเฟืองเล็กๆ ตัวหนึ่งที่ขับเคลื่อนเครื่องจักรของการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยให้กลับมาเป็นของประชาชน

ดุจอัปสรนั่งฟังจนถึงเย็น อาหารกล่องถูกส่งต่อๆ กันมาพร้อมกับน้ำดื่ม เธอไม่รู้สึกหิวเลยเพราะกำลังฮึกเหิม จนกระทั่งเปิดกล่องโฟมเห็นไข่ดาวไหม้ๆ และกลิ่นกะเพราหอมฉุย ก็น้ำลายสอทันที ไม่กี่นาทีข้าวก็หมดกล่องโดยไม่รู้ตัว เธอมองนาฬิกาข้อมือ เห็นว่าตนทำหน้าที่พลเมืองที่ดีมานานพอแล้ว น่าจะถึงเวลากลับบ้านเสียที

หญิงสาวเดินกลับถึงบ้านก็เกือบทุ่ม พอศิริพรเห็นเธอก็เดินเข้ามาหาด้วยความร้อนรน

“หายไปไหนมาทั้งวันน่ะฟ้า ขอวีซ่าถึงแค่ตอนบ่ายไม่ใช่เหรอ โอ๊ย! อาใจคอไม่ดีเลย ดูข่าวในโทรทัศน์ก็มีแต่เรื่องชุมนุมประท้วง”

“ฟ้าไปเดินสยามมาค่ะ” เธอปด “นานๆ จะได้เข้ากรุงเทพฯ เสียทีเลยแวะไปชอปปิงเสียหน่อย แต่พอมาถึงสะพานผ่านฟ้าฯ เจอทหารปิดถนนฟ้าเลยต้องเดินอ้อมมาเสียไกล”

“เฮ้อ กลับมาถึงบ้านปลอดภัยก็ดีแล้ว เพื่อนอาที่สามีเป็นทหารบอกว่าให้อยู่แต่ในบ้าน อย่าออกไปไหนคืนนี้ พอค่ำฟ้ายังไม่กลับ อาก็เครียดกังวลไปหมด”

“ขอโทษค่ะคุณอา” ดุจอัปสรกระพุ่มมือกลางอก รู้สึกเสียใจจริงๆ ที่เป็นต้นเหตุทำให้ท่านกังวล แต่เลือดรักชาติของเธอก็ร้อนเร่า หากทำเป็นเมินเฉยทั้งที่อยู่ในกรุงเทพฯ ก็เหมือนเป็นคนเนรคุณต่อแผ่นดิน

“ไม่เป็นไร กลับมาก็ดีแล้ว มากินข้าวกินปลากันเถอะ อาใจคอไม่ดีเลยคืนนี้ จะเกิดอะไรร้ายแรงขึ้นหรือเปล่าก็ไม่รู้ สาธุ” หล่อนยกมือไหว้ไปทางวัดพระศรีรัตนศาสดาราม

“ขอให้พระสยามเทวาธิราชคุ้มครองประชาชนชาวไทยตาดำๆ ด้วยเถิด อย่าให้เกิดเรื่องร้ายแรงอะไรเลย”

ดุจอัปสรไม่คิดเช่นนั้น หลังจากได้นั่งฟังคำปลุกระดม ก็เห็นว่าประชาชนพร้อมจะลุกฮือได้ทุกเมื่อ แถมยังมีทหารโอบล้อมทุกด้านอีก สถานการณ์ดูล่อแหลมเหลือเกิน คงไม่เกินสองวัน หากไม่หาทางเจรจาทำความเข้าใจกัน สงครามกลางเมืองอาจเกิดขึ้นได้ในพริบตา

หญิงสาวกลับเข้าห้องพักชั่วคราว บนเรือนไม้ชั้นสองของศิริพร น้องสาวคนเดียวของบิดาที่เสียชีวิตไปตั้งแต่เธออายุเพียงสิบสองปี ไม่กี่ปีหลังจากนั้นศิริพรก็ย้ายเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ เพราะไม่ค่อยลงรอยกับมารดาของเธอนัก มรดกของบิดาก็ถูกแบ่งเป็นสามส่วน ส่วนของเธอ บิดายกให้

ศิริพรเป็นผู้ดูแล ซึ่งสร้างความไม่พอใจให้มารดายิ่งนัก แถมเงินของมารดายังได้รับเป็นรายเดือนจากเพื่อนทนายความของบิดาอีก เพราะท่านเกรงว่าหากขาดหัวหน้าครอบครัวแล้ว มารดาจะใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายเกินตัว จนจะสร้างความลำบากให้เธอ

บิดาเชื่อมั่นในตัวน้องสาวมากกว่าผู้เป็นภรรยา เพราะศิริพรเป็นคนธรรมะธัมโมและเป็นสาวโสด จึงให้น้องสาวเป็นผู้จัดการมรดก แน่นอนว่ามารดาของเธออาละวาดจนไม่มีใครเข้าหน้าติด

ศิริพรจึงเดินทางกลับมากรุงเทพฯ และอยู่ที่บ้านเดิมของปู่กับสาวใช้ประจำตัว ส่วนบ้านที่แม่ริมก็ยกให้เธอกับมารดาอยู่กันตามลำพัง

ดุจอัปสรเข้านอนแต่หัวค่ำ เพราะไม่มีรายการอะไรน่าสนใจ แถมยังมีประกาศจากรัฐบาลออกมาอยู่เนืองๆ ซึ่งข่าวที่ผู้ประกาศชายหญิงอ่านนั้นเธอคิดว่าเป็นบทที่ถูกเขียนมาให้อ่าน หลังจากเข้าไปร่วมกลุ่มผู้ชุมนุมมาเธอก็รู้เรื่องราวจากวงใน ไม่ใช่สิ่งบิดเบือนที่รัฐจงใจให้ประชาชนรู้เห็น

เธอจึงตัดรำคาญด้วยการปิดโทรทัศน์เสีย แล้วหยิบนิยายภาษาอังกฤษเล่มใหม่ล่าสุด ซึ่งยืมมาจากห้องสมุดขึ้นมาอ่าน ก่อนที่จะไปเรียนต่อปริญญาโททางด้านสื่อสารมวลชนที่เธอได้ทุนและสอบได้เป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งจะต้องไปหลังเรียนจบมหาวิทยาลัยแทบจะทันที เธอจึงใช้เวลาที่เหลือฝึกอ่านและฟังภาษาอังกฤษให้คล่องด้วยมีเวลาร่ำเรียนเพียงแค่สองปีเท่านั้น หากไม่จบเธอก็จะต้องชดใช้เงินทั้งหมดที่ทางมหาวิทยาลัยให้มา

ดุจอัปสรไม่รู้ว่าเธอหลับไปตอนไหน คงเพราะอ่อนเพลียจากการเดินทางและนั่งตากแดดเป็นเวลาหลายชั่วโมง เธอตื่นมาอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงโห่ดังลั่น เสียงกระจกแตก เสียงจักรยานยนต์วิ่งกันให้ทั่วถนน พอเปิดม่านมองผ่านหน้าต่างออกไปด้านนอก ก็เห็นท้องฟ้าเป็นสีแดงฉาน หัวใจของเธอเต้นรัว เมื่อคิดว่าคงเกิดเหตุร้ายขึ้นแน่แล้ว เสียงเคาะประตูดังขึ้น เธอเปิดประตูก็เห็นป้าแช่มทำหน้าตาตื่น

“เขาปะทะกันแล้วค่ะคุณหนู เสียงงี้ดังน่ากลัวเหลือเกิน”

“แล้วคุณอาอยู่ไหนคะ”

“สวดมนต์อยู่ในห้องพระค่ะ ป้ากลัว ขอป้าอยู่ด้วยคนนะคะ”

“ได้ค่ะ แล้วป้าตรวจดูประตูหน้าต่างหมดทุกบานแล้วหรือยังคะ”

“เรียบร้อยค่ะ ล็อกตั้งแต่ประตูรั้วเลย เจ้าพระคู้น” แช่มยกมือขึ้นเหนือศีรษะ “หวังว่าพวกนั้นคงจะไม่มาทางนี้หรอกนะ บ้านหลังนี้ไม่มีอะไรให้ปล้นให้ขโมยหรอก”

แช่มเดินเข้าไปในห้อง ดุจอัปสรปิดประตูตามหลัง ก่อนจะกลับไปนั่งที่เตียง ม่านถูกเปิดไว้ แสงไฟสีแดงฉานและควันไฟยังลอยสูงเหนืออาคารบ้านเรือนตรงหน้า

บ้านของเธออยู่ห่างจากถนนใหญ่เพียงไม่กี่ซอย เป็นบ้านเรือนไทยที่เก่าแก่ที่สุดในย่านนี้ที่ยังหลงเหลืออยู่ เป็นเพียงสิ่งที่ยืนยันว่าครั้งหนึ่งครอบครัวของปู่เคยมีฐานะดี แต่เวลาผ่านไปความล้มเหลวของบิดาก็ทำให้ทรัพย์สมบัติร่อยหรอจนแทบจะกลายเป็นสิ้นเนื้อประดาตัว อาของเธอก็อาศัยความรู้และฝีมือการทำอาหารที่ได้รับสืบทอดมาจากย่า ทำขิงดองแกะสลัก ขนมขบเคี้ยวแบบโบราณ พวกปั้นสิบ ครองแครง วางขายหน้าบ้าน ก็พอจะมีรายได้เข้ามาบ้าง

“อย่ากลัวไปเลยค่ะ พวกเขาคงไม่เข้ามาถึงในซอยนี้หรอกค่ะป้า”

แช่มนั่งตัวสั่นบนพื้น

“ก็ไม่แน่หรอกค่ะ ตะกี้ตอนออกไปล็อกประตูรั้ว เสียงคนเสียงรถงี้ดังลั่นซอยเลยค่ะ แล้วยังได้ยินเสียงปืนดังไม่หยุดอีก คนมันกำลังบ้าคลั่งมันทำได้ทุกอย่างแหละค่ะ”

เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้ง แช่มสะดุ้งเฮือก พอได้ยินเสียงเจ้านายก็ถอนหายใจเฮือก แล้วลุกไปเปิดประตู

“มาอยู่นี่เองเหรอแช่ม”

“ค่ะคุณพร แช่มได้ยินเสียงปืน แช่มกลัว”

“เลยรบกวนฟ้า ทำให้นอนไม่หลับเลย”

“ไม่รบกวนหรอกค่ะ ฟ้าสะดุ้งตื่นก่อนแล้ว” หญิงสาวตอบยิ้มๆ เบนสายตาไปนอกหน้าต่าง “ข้างนอกคงจะโกลาหลกันน่าดู”

“เราเปิดฟังข่าวกันไหมคะ อยากรู้ว่าตอนนี้เป็นยังไงบ้างแล้ว” แช่มเสนอ

“ถ้างั้นก็ไปอยู่ด้วยกันที่ห้องของอาดีกว่า” ศิริพรเอ่ยชวน “จะได้ดูข่าวด้วยกัน”

แช่มดีใจ กุลีกุจอหอบหมอนที่หยิบขึ้นมาจากห้องเดินตามเจ้านายไป ดุจอัปสรหยิบหมอนและผ้าห่มของตัวเองตามเข้าไปบ้าง แล้วภาพบนจอโทรทัศน์ก็สว่างขึ้น พร้อมกับรายงานสถานการณ์ล่าสุดที่สถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้งและสถานีตำรวจดับเพลิงภูเขาทองถูกเผาเสียแล้ว

พันตรี หม่อมหลวงอศิร จุฑาเทพ เพิ่งกลับมาถึงที่พักหลังจากเข้าไปเฝ้าดูสถานการณ์ตามคำสั่งตั้งแต่เช้ามืด เขาเข้านอนไปได้ไม่ถึงสองชั่วโมงเมื่อมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น เขาเด้งตัวลุกจากเตียงเล็กๆ ภายในค่ายทหารไปเปิดประตูทันที ก่อนถาม

“เกิดอะไรขึ้น”

“ท่านนายกฯ ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินแล้วครับ และมีคำสั่งด่วนถึงผู้พันครับ”

นายทหารหนุ่มรับจดหมายมาเปิดอ่าน กวาดสายตาไปตามตัวอักษรอย่างรวดเร็ว ก่อนที่กรามแข็งแกร่งจะถูกขบแน่น ก่อนจะบอกผู้ส่งสาส์น

“เราคงไม่ได้พักแล้วละ ท่าทางศึกนี้คงอีกยาวไกล”

รถถังและรถจีเอ็มซีแล่นไปตามถนนมุ่งหน้าสู่สะพานผ่านฟ้าลีลาศ พันตรีอศิรรู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก คิ้วหนาย่นเข้าหากันขณะที่สายตามองผ่านกระจกหน้ารถ เห็นแสงสีส้มจากไฟที่ให้ความสว่างบนท้องถนนด้วยความหดหู่

ทหารอย่างเขาถูกฝึกมาเพื่อป้องกันประเทศชาติ ทำลายล้างศัตรู ทว่า

ผู้คนที่มารวมตัวอยู่ที่ถนนราชดำเนินนั้น ใช่ศัตรูแน่หรือ เพียงเพราะพวกเขามีความคิดที่ไม่ตรงกับคนที่มีอำนาจอยู่ในมือ โทษของเขาสมควรแล้วหรือที่จะหยิบยื่นความตายให้

ทว่าทหารทุกนายจะต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด แม้ในใจจะต่อต้าน แต่เขาก็ไม่สามารถที่จะฝ่าฝืนคำสั่งได้ เมื่อไปถึงจุดที่กองกำลังของเขาประจำการ พันตรีอศิรก็ประกาศ

“อย่าฆ่าผู้บริสุทธิ์ เราเป็นคนไทยเหมือนกัน เรามีหน้าที่ตรึงกำลังไม่ให้ผู้ชุมนุมเดินไปถึงพระตำหนักจิตรลดาฯ ได้เท่านั้น!”

ข่าวทหารปราบปรามประชาชนที่บ้าคลั่งดังมาให้ได้ยินตั้งแต่กลางดึกจนถึงรุ่งเช้า ดุจอัปสรนอนหลับๆ ตื่นๆ เกือบตลอดทั้งคืน ด้วยความห่วงใยผู้คนที่มีอุดมการณ์ร่วมกัน

สิบโมงเช้ามีรายงานข่าวว่านายกรัฐมนตรีชี้แจงต่อที่ประชุมคณะรัฐมนตรีถึงสถานการณ์และเหตุผลที่ประกาศภาวะฉุกเฉิน แต่ก็มีผู้คนโทรศัพท์มาหาศิริพรเพื่อบอกเล่าข่าวที่ลือกันไปหนาหูว่า ทหารกองกำลังรักษาพระนครได้วางแผนสลายการชุมนุม รวมถึงข่าวที่ทหารปิดล้อมกลุ่มผู้ชุมนุม ประชาชนที่ต้องการเข้าร่วมถูกสกัดเอาไว้ และผู้ที่ชุมนุมภายในมีเหลืออยู่เพียงสองหมื่นกว่าคน

ทุกวินาทีผ่านไปด้วยความเคร่งเครียด ความเงียบเปรียบเสมือนเค้าลางร้าย ก่อนพายุจะพัดโหมกระหน่ำ เวลานี้พวกเธอก็ไม่สามารถหลบหนีไปไหนได้แล้วนอกจากเก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน

ใกล้บ่ายสามโมง ภายนอกเงียบสงัด หลังจากนายกรัฐมนตรีออกแถลงการณ์ว่ามีผู้ยุยงปลุกปั่นให้การชุมนุมเกิดความรุนแรงและทำร้ายเจ้าหน้าที่ จึงต้องใช้กำลังทหารและตำรวจเข้าปราบปรามอย่างเด็ดขาด

แช่มนั่งตัวลีบอยู่ข้างๆ ศิริพร ซึ่งไม่เป็นอันทำอะไรเช่นกันนอกจากติดตามข่าวทางหน้าจอโทรทัศน์ด้วยความเคร่งเครียด ความอยากรู้ทำให้

ดุจอัปสรแอบออกจากประตูหลังบ้านที่ทะลุไปอีกซอย มุ่งหน้าไปยังจุดที่มีผู้ชุมนุมนั่งอยู่

เธอเดินไปถึงถนนราชดำเนิน ระหว่างทางก็เห็นผู้ชุมนุมพากันนั่งหลบแดดร้อน บางคนก็ปูเสื่อนอนกันด้วยความเหนื่อยล้าหลังจากไม่ได้หลับไม่ได้นอนมาตลอดทั้งคืน

เธอมองซ้ายและขวาด้วยความสงสารผู้คนที่รักประชาธิปไตยอย่างยิ่งยวด เธอไม่รู้หรอกว่าหัวหน้าผู้ชุมนุมอยู่ที่ไหน เสียงจากเวทีใหญ่เงียบไปแล้ว มีเพียงเสียงจากลำโพงบนรถเท่านั้นที่ยังดังอยู่ แต่ความอ่อนล้าก็ทำให้ไม่มีใครสนใจจะฟังเสียงปลุกเร้ากลุ่มผู้ชุมนุมนัก

ดุจอัปสรได้มาเห็นอย่างที่ต้องการแล้ว เธอจึงหมุนตัวกลับ แต่แล้วจู่ๆ เสียงปืนกลก็ดังขึ้น เธอเหลียวมองรอบตัว เห็นผู้คนลุกฮือขึ้นด้วยความตกใจ เพราะไม่รู้ที่มาของเสียงปืน ตามมาด้วยเสียงกรีดร้องระงมของผู้คนที่ลุกขึ้นวิ่งหนีไร้ทิศทางด้วยความกลัวตาย

หญิงสาวใจเต้นรัวด้วยความหวาดกลัวจับหัวใจ เธอออกวิ่งไปพร้อมกับกลุ่มคน เมื่อหันไปด้านหลังก็มองเห็นทหารที่เดินแถวหน้ากระดานเข้ามาพร้อมกับกราดยิงไม่เลือก ตามหลังมาด้วยรถหุ้มเกราะ เสียงผู้คนร้องระงมอย่างน่าสงสาร แต่เวลานั้นไม่มีใครสามารถช่วยคนเจ็บได้อีกแล้ว นอกจากต้องวิ่งหนีเอาตัวรอดให้เร็วที่สุด

ดุจอัปสรออกวิ่งสุดฝีเท้า หัวใจเต้นโลดในอก เธอหวังว่าจะหนีกลับไปถึงบ้านก่อนที่จะถูกทหารจับกุมตัวไป เธอวิ่งเลี้ยวเข้าซอย ก่อนจะเบรกจนตัวโก่งเมื่อเห็นทหารกลุ่มหนึ่งที่ถืออาวุธเดินสวนทางมา

น้ำตาของเธอแทบไหลเมื่อเห็นใบหน้าของชายเหล่านั้นเป็นสีดำสนิทและแต่งกายด้วยชุดสีน้ำเงินเข้มจนเกือบดำ เธอหันหลังเตรียมจะวิ่งหนีไปทางอื่น แต่แล้วข้อมือของเธอกลับถูกดึงไว้เสียก่อน

"อย่า!" เธอกรีดร้อง ดิ้นรนด้วยความหวาดกลัว แต่กลับถูกแขนแข็งแรงดึงร่างเข้าไปประชิดตัวและกระซิบบอก

"อย่ากลัว ผมจะพาพวกคุณไปซ่อน"

ดุจอัปสรเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าดำๆ นั้นทันทีด้วยความประหลาดใจ

"ไม่มีเวลาแล้ว รีบไปกันเถอะ"

เธอมองไปทางด้านหลัง เห็นนักศึกษาทั้งหญิงและชายกลุ่มใหญ่อยู่ด้านหลังทหารกลุ่มนี้ พอเขาปล่อยมือ เธอก็เดินตามพวกเขาไปอย่างงงๆ ก่อนจะนึกขึ้นได้

"บ้านของฉันอยู่ข้างหน้านี่เอง ให้พวกเขาเข้าไปหลบในบ้านของฉันก็ได้ค่ะ"

ชายที่เป็นหัวหน้าหันกลับมา ก่อนจะพยักหน้ารับ แล้วส่งสัญญาณมือไปให้ทหารที่คุมท้ายแถวตามเธอไป แล้วทุกคนก็วิ่งก้มๆ ตัวเลาะไปตามซอย พอถึงประตูรั้วเธอก็เปิดล็อกประตูเล็ก เพื่อเปิดทางให้ทุกคนวิ่งเข้าไปหลบซ่อนตัว ทหารสี่นายยังยืนอยู่หน้าประตู แล้วชายที่เป็นหัวหน้าก็เดินเข้ามาหา

"ขอบคุณมากที่ช่วยพวกเรา นับแต่นี้พวกคุณจะต้องหลบอยู่แต่ในบ้าน จนกว่าเหตุการณ์จะสงบลงเข้าใจไหม เอาละ ผมยังมีงานต้องทำอีกมาก ถ้าพวกคุณอยู่แต่ในบ้าน พวกคุณก็จะปลอดภัย"

เธอพยักหน้ารับอย่างงงๆ แล้วสายตาของเธอก็มองหาป้ายชื่อบนอกของเขา แต่ก็ต้องผิดหวัง เมื่อเขาอยู่ในชุดพราง มีแถบตีนตุ๊กแกปิดตรงชื่อไว้ คงไม่ต้องการให้ใครรู้ชื่อ

"ผมชื่อ อศิร จุฑาเทพ ครับ" เขาตอบเมื่อรู้ความต้องการของเธอ

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นสบตาและพึมพำ

"จุฑาเทพ"

ดวงตาคู่นั้นดำสนิท แต่ฟันขาวๆ และรอยยิ้มกว้างก็ทำให้ความดุดันกลายเป็นความอ่อนโยนลง แล้วเขาก็ถาม

"คุณรู้ชื่อผมแล้ว แล้วคุณล่ะสาวน้อย ชื่อว่าอะไร"

"เอ่อ...ฟ้า เอ๊ย ฉันชื่อดุจอัปสรค่ะ ขอบคุณคุณทหารมากนะคะ"

ชายหนุ่มตะเบ๊ะตอบ ก่อนจะหันไปพยักหน้าให้ลูกน้องของเขา แล้ววิ่งหายเข้าไปในซอยอย่างรวดเร็ว เธอปิดประตูลงพร้อมกับหัวใจที่เต้นแปลกๆ พอหันไปก็เห็นนักศึกษาร่วมยี่สิบคนที่ทิ้งตัวนั่งบนพื้นหญ้าด้วยความหวาดกลัว รวมถึงอากับป้าแช่มที่วิ่งออกมา

“โอ๊ยตาย เกิดอะไรขึ้นคะคุณฟ้า”

“ทหารไล่ยิงผู้ชุมนุมค่ะ และก็ทหารอีกเหมือนกันที่พาพวกเขามาซ่อนตัว” เธอรีบบอกอย่างรวดเร็ว “เราช่วยคนเจ็บก่อนดีไหมคะ อย่าเพิ่งถามอะไรเลย เพราะฟ้าก็ไม่รู้รายละเอียดอะไรมากเหมือนกัน”

หญิงสูงวัยทั้งสองพยักหน้ารับ ก่อนจะวิ่งเข้าไปดูอาการคนเจ็บหลายคนที่มีเลือดท่วมตัว

ความโกลาหลเกิดขึ้นภายในบ้าน เสียงปืนยังดังลอยมาตามลมดุจอัปสรปิดกั้นความรู้สึกหวาดกลัวออกไปจากใจ และช่วยทำแผลให้ผู้บาดเจ็บอย่างดีที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้ พร้อมกันนั้นก็ส่งใจไปให้นายทหารหนุ่มที่ช่วยชีวิตพวกเขาเหล่านี้ และเธอหวังว่าเขาจะช่วยชีวิตผู้บริสุทธิ์ได้อีกหลายร้อยชีวิตก่อนสงครามกลางเมืองจะสิ้นสุดลง

๑

ร่างสูงโปร่งราวนางแบบของดุจอัปสรเดินเข้าไปในอาคารสูงอันเป็นที่ตั้งของบริษัทอสังหาริมทรัพย์ชื่อดังระดับประเทศ หลังจากเธอยื่นใบสมัครไปเมื่อสองสัปดาห์ก่อน ผู้จัดการฝ่ายบุคคลก็โทร.มาเรียกให้เข้ามาสัมภาษณ์ รอบแรกผ่านฉลุย รอบที่สองเธอจะถูกสัมภาษณ์โดยผู้จัดการฝ่ายการตลาดและพัฒนาผลิตภัณฑ์ และอาจจะมีผู้บริหารระดับสูงของบริษัทเข้ามาร่วมสัมภาษณ์ด้วย เพราะหญิงสาวที่โทรศัพท์ไปหาเธอบอกเช่นนั้น

ดุจอัปสรไม่กังวลมากมายนัก เพราะผ่านการสัมภาษณ์มาแล้วหลายครั้ง ตั้งแต่เรียนมาจนถึงเริ่มทำงาน การตอบด้วยความเชื่อมั่นและท่วงท่าสบายๆ จะทำให้บรรยากาศการสัมภาษณ์ผ่อนคลายยิ่งขึ้น โดยเฉพาะถูกสัมภาษณ์แบบโต๊ะกลม เธอยิ่งต้องทำตัวให้ผ่อนคลายเข้าไว้ ไม่อย่างนั้นคงจะเกร็งจนพูดไม่ออกเลยทีเดียว

วันนี้เธอสวมกระโปรงผ้าไหมญี่ปุ่นสีน้ำเงินเข้ม สั้นเหนือเข่าเล็กน้อย ผ้าเนื้อดีพลิ้วไปตามเรียวขายาวสวยได้รูป ด้วยความที่เรือนร่างสูงจึงทำให้

เธอเลือกเครื่องแต่งกายได้ง่าย ไม่ว่าจะสวมชุดไหนก็ดูดีไปหมด

เธอเชื่อมั่นเรื่องความประทับใจแรกเสมอ เมื่อต้องการงานก็ควรจะสร้างความประทับใจให้ผู้พบเห็น จึงเลือกสวมเสื้อผ้าลูกไม้แขนกุดสีขาวและทับด้วยสูทลำลองสีอ่อนกว่ากระโปรง สะพายกระเป๋าหนังเน้นการใช้งานและความเก๋ไก๋ ไม่ใช่ของแบรนด์เนม เพราะถึงเธอจะร่ำเรียนจบจากต่างประเทศ แต่ก็ไม่ได้มาจากเงินตัวเอง และฐานะทางบ้านก็ไม่ได้ร่ำรวยจนสามารถใช้ของแพงขนาดนั้น

ประตูลิฟต์เปิดออก ดุจอัปสรสูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนจะก้าวออกไปอย่างมั่นคง เธอแจ้งเจ้าหน้าที่หญิงที่นั่งอยู่ตรงหลังเคาน์เตอร์ด้านหน้าประตู ด้านหลังของเธอมีชื่อบริษัทขนาดใหญ่เป็นภาษาอังกฤษว่า 'JT Property Group' ซึ่งทุกคนที่รู้จักบริษัทนี้ดี ก็จะรู้ว่าเป็นอักษรย่อของตระกูลใหญ่และเก่าแก่ตระกูลหนึ่งของเมืองไทย

หญิงสาวถูกพาไปนั่งในห้องรับรองแขกที่มีหญิงสาวและชายหนุ่มอีกสองคนนั่งรออยู่ คงเป็นคู่แข่งของเธอสินะ

ดุจอัปสรยิ้มให้ทั้งสอง แค่ทักทายให้เกียรติ ไม่มากไม่น้อยเกินไปจนดูไร้ความจริงใจ เธอไม่ได้เริ่มต้นการสนทนา ขณะที่ชายหนุ่มคนเดียวในห้องแนะนำตัวว่าชื่อพีรชัย เขาชวนคุยเพื่อลดความตึงเครียด ดูเป็นกันเองขณะที่เธอตอบบ้างเล็กน้อย ส่วนหญิงสาวอีกนางคอยเชิดหน้าขึ้นฟ้า ไม่คุยไม่ตอบโต้ใดๆ เลย

แล้วการสัมภาษณ์ก็เริ่มต้น ชายหนุ่มถูกเรียกเข้าไปคนแรก เมื่อเหลือสองสาว ดุจอัปสรก็ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับหญิงสาวคู่แข่ง แต่แล้วอีกฝ่ายกลับเริ่มต้น

"งานนี้มีการล็อกตัวไว้แล้ว คุณรู้ไหม"

"คะ?"

"ฉันบอกว่าเขาสัมภาษณ์พอเป็นพิธีเท่านั้น ไม่ให้น่าเกลียด"

"แล้วคุณรู้หรือคะว่าใคร"

"แน่นอนสิ" หญิงสาวผู้มีใบหน้าสะสวยพ่นเสียงออกจมูก

"ที่จริง ถ้าคุณไม่อยากเสียเวลา ก็กลับไปเลยก็ได้นะ"

"อ้อ...คุณสินะ"

"ฉลาดดีนี่"

ดุจอัปสรหัวเราะเบาๆ กวาดสายตาไปทั่วตัวของเธอผู้นั้นอย่างไม่เกรงใจ

"ขอบคุณที่บอกค่ะ แต่ฉันคงจะทำตามที่คุณแนะนำไม่ได้ เพราะมันจะเป็นประวัติด่างพร้อยในการสมัครงานของฉัน"

"ก็ตามใจ แล้วอย่าหาว่าฉันไม่เตือน" เธอย่นจมูกใส่หน้า ดุจอัปสรไม่สนใจ หยิบนิตยสารขึ้นมาอ่าน สักพักประตูห้องก็เปิดออก พร้อมกับหญิงวัยกลางคนท่าทางภูมิฐานก้าวเข้ามา

"หนูมีนาใช่ไหมคะ"

"คุณน้ากัลยา สวัสดีค่า" เสียงที่ตอบไปนั้นหวานจ๋อย "ไม่เจอกันหลายปี คุณน้ายังสวยเหมือนเดิมเลยนะค้า"

"แต่หนูโตขึ้นจนน้าจำไม่ได้เลย สวยเหมือนแม่เลยนะ"

"ขอบคุณค่ะคุณน้า" หญิงสาวพนมมือไหว้อ่อนช้อย ปรายตาส่งมาให้คนที่นั่งในห้องเดียวกันเล็กน้อยคล้ายเย้ยหยัน แต่ดุจอัปสรก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ก้มหน้าก้มตาอ่านนิตยสารต่อไป แต่ในใจก็คิดว่าผู้หญิงคนนี้หน้าไหว้หลังหลอกจริงๆ

"เดี๋ยว ผอ. คุณเพชรจะเข้าสัมภาษณ์ด้วยนะ" กัลยาบอก คราวนี้ดุจอัปสรหูผึ่ง "เห็นบอกว่าเป็นกรณีพิเศษจริงๆ"

"แต่คุณน้า..." หญิงสาวเกาะแขนอ้อน "...เอ่อ จัดการให้แล้วใช่ไหมคะ"

กัลยาจุปาก ไม่อยากให้คนอื่นสงสัยเลยกลบเกลื่อน

"ทำให้ดีที่สุดนะมีนา ไม่ต้องตื่นเต้น"

"ค่ะคุณน้า ถ้างั้น พอสัมภาษณ์เสร็จ แม่จองโต๊ะจีนไว้แล้วค่ะ"

"จ้ะ น้าต้องไปทำงานก่อนละ แล้วคุยกัน" กัลยาตัดบทแล้วออกจากห้องไป

ดุจอัปสรไม่รู้ว่าจะขำหรือหมั่นไส้ดี เหมือนกับผู้หญิงคนนี้จะไม่เข้าใจเลยหรือไรว่า ของแบบนี้จะพูดออกไปโต้งๆ ไม่ได้ มันจะเสียถึงหน้าที่การงานของคนฝากฝัง และเธอก็แอบคิดในใจว่าหากบริษัทนี้โชคดีพอ คงจะไม่ต้องรับผู้หญิงตรงหน้าเข้าทำงาน

ไม่ถึงสิบนาที ชายหนุ่มผู้มีอัธยาศัยดีก็ออกจากห้อง ก่อนกลับเขาก็แวะมาร่ำลา และอวยพรให้พวกเธอโชคดี เธอยิ้มรับและคิดว่าเขามีน้ำใจเป็นนักกีฬาดี ต่างจากผู้หญิงสมองกลวงตรงข้ามลิบลับ

เธอรออีกราวยี่สิบนาที ผู้หญิงคนนั้นก็เดินออกจากห้องสัมภาษณ์ด้วยใบหน้ายิ้มระรื่น มั่นอกมั่นใจนักหนา และแน่นอนว่าไม่แวะมาร่ำลาเหมือนคนก่อนหน้า แต่เธอก็ไม่แคร์ ตั้งใจทำในส่วนของตัวเองให้ดีที่สุด หากเธอสามารถทำงานที่นี่ได้ ก็จะทำให้มารดาพอใจ ถือว่าเธอได้ทำหน้าที่ลูกที่ดีแล้ว

เธอเดินเข้าไปในห้องประชุมเล็ก ตามเสียงเรียกของพนักงานสาว สายตากวาดไปรอบห้องทันที ก็เห็นคนสัมภาษณ์มีสามคนด้วยกัน คนแรกเป็นผู้จัดการฝ่ายบุคคลที่เคยเจอเมื่อคราวก่อน ท่าทางใจดี อายุราวกลางสี่สิบ เช่นเดียวกับหญิงร่างท้วมอีกคนที่นั่งตรงข้าม

ตรงหัวโต๊ะเป็นชายหนุ่มที่เธอเคยเห็นในนิตยสารและข่าวสังคมอยู่หลายครั้ง เขาคือ พันตรี หม่อมหลวงอคิร จุฑาเทพ บุตรชายคนเดียวของหม่อมราชวงศ์ธราธร จุฑาเทพ ผู้เป็นประธานกรรมการบริษัทเจที พร็อพ-เพอร์ตี้กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) หนึ่งในบริษัทอสังหาริมทรัพย์ที่ใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของประเทศ

เขาช่างต่างไปจากครั้งนั้นที่เจอกันโดยสิ้นเชิง สองปีแล้วสินะ เขาคงจะลืมเธอไปแล้วว่าเคยช่วยเหลือเธอเอาไว้

การสัมภาษณ์เริ่มต้นด้วยการให้เธอแนะนำตัวเป็นภาษาไทยและ

ภาษาอังกฤษ พร้อมกับบอกเป้าหมายของการมาสมัครงาน เป็นคำถามที่เธอเตรียมคำตอบเอาไว้แล้ว แต่เธอไม่อยากสร้างภาพให้ดูเว่อร์อลังการเกินไป จึงตอบหลังแนะนำตัวว่า

เธอต้องการทำในสิ่งที่คิดว่าแปลกใหม่และท้าทายสำหรับผู้หญิงที่กำลังจะเริ่มต้นชีวิตการทำงานอย่างแท้จริง หลังจากร่ำเรียนมาอย่างหนักติดต่อกันมาหลายปี ผลการเรียนอันยอดเยี่ยม เกียรตินิยมอันดับหนึ่งทั้งปริญญาตรีและโท รวมถึงสอบชิงทุนมหาวิทยาลัยไปเรียนจนสำเร็จถือเป็นคะแนนบวกให้เธอพอสมควร

หญิงทั้งสองช่วยกันซักอยู่นานเกือบสิบนาที เธอก็ตอบทุกคำถามอย่างฉะฉาน สายตาคอยแลไปทางคนหัวโต๊ะ ก็เห็นเขานั่งกอดอกพิงพนักด้วยท่วงท่าสบาย หากเธอเคยคิดว่าชุดทหารเหมาะกับเขาแค่ไหน ชุดทำงานแบบเสื้อเชิ้ตและเนกไทก็ดูเหมาะบนเรือนร่างกำยำของเขามากแค่นั้น เขาตัดผมรองทรงสั้น คงติดมาจากการเป็นทหาร คางเหลี่ยมบึกบึน ใบหน้าคล้ำแดด คงมาจากเชื้อสายไทยแท้และจากการตากแดดเป็นเวลานาน ดวงตาคมกริบมองเธอตลอดเวลา แต่ไม่บ่งบอกอารมณ์ ดูคล้ายกำลังวัด ชั่ง ตวงอย่างหนัก

หญิงทั้งสองคนถามจนไม่รู้จะถามอะไรแล้ว เจ้านายก็ไม่เริ่มถามเสียที จนกระทั่งผู้จัดการฝ่ายบุคคลต้องสะกิด

“ท่าน ผอ. มีอะไรจะถามไหมคะ”

“มีครับ” อศิรขยับนั่งตัวตรงและถาม “คุณมีแฟนหรือยัง”

กรามของเธอตกลงมาทันที ใบหน้าร้อนวูบวาบ แต่ยังข่มความอายตอบกลับ เพราะคิดว่าเขาอาจจะลองใจเธอบางอย่าง

“ยังไม่มีค่ะ ฉันสนใจเรื่องเรียนมากกว่า เพราะคุณพ่อของฉันเสียชีวิตไปตั้งแต่ฉันยังเด็ก ฉันเหลือคุณแม่คนเดียว ไม่อยากให้ท่านต้องกังวล ตอนไปเรียนปริญญาโท ฉันก็จะต้องเรียนให้จบตามที่ทุนกำหนด จึงไม่มีเวลาและไม่ได้สนใจเรื่องแฟน คิดว่าถ้าถึงเวลาที่เหมาะสมจึงค่อยคิดค่ะ”

“แล้วเมื่อไหร่ล่ะครับที่ว่าเหมาะสม”

สองสาวใหญ่จ้องตากันด้วยท่าทางตกใจกับคำถามชุดนี้ของเจ้านาย แต่นั่นแหละ อศิรไม่เคยปฏิบัติตามกฎข้อไหนทั้งสิ้นของบริษัท ดังนั้นพวกหล่อนจึงไม่ควรจะแปลกใจ

“ก็เมื่อฉันพร้อม มีหน้าที่การงานที่ดี มีรายได้ประจำมอบให้คุณแม่ โดยที่ตัวเองไม่เดือดร้อน ถึงเวลานั้น ฉันก็จะเริ่มเปิดโอกาสให้ตัวเองค่ะ”

“ถ้างั้น...ผมรับคุณเข้าทำงาน” เขาสรุป ก่อนจะปิดแฟ้มลง โดยไม่สนใจหญิงอีกสองคนในห้อง

ผู้จัดการฝ่ายบุคคลทำหน้าเลิ่กลั่ก “เดี๋ยวค่ะ ผอ. รับเลยเหรอคะ ไม่ต้องปรึกษากันแล้วโทร. ไปแจ้งเหรอคะ”

อศิรหันมองคนพูด สายตาคมกริบราวกับมีดโกนตวัดฉับ จนแทบทำให้ใบหน้าของคนถามเหวอะหวะ

“ทำไมต้องปรึกษา หรือคุณรับคนอื่นมาก่อนหน้า หรือว่าการตัดสินใจครั้งนี้ไม่ใช่ของผม”

“เอ่อ...ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ” หล่อนรีบปฏิเสธและยังอ้าง “ปกติเราจะทำตามขั้นตอน”

“เสียเวลา เอาละ พวกคุณไปได้แล้ว แต่คุณฟ้า คุณอยู่ที่นี่ก่อน”

สองสาวใหญ่อ้าปากค้าง สองคนนั้นไม่มีใครชื่อฟ้า แล้วจะเป็นใครไปได้อีกเล่า

“ผมบอกว่าไปได้แล้วไงล่ะ”

“เอ่อ...ค่ะๆ” สองสาวใหญ่รีบหอบแฟ้มแล้วเดินไปยังประตู

ดุจอัปสรยังงงๆ ที่จู่ๆ ก็ได้งานโดยไม่คาดฝัน ประตูห้องประชุมเปิดออก ร่างทั้งสองก้าวออกไป อศิรลุกขึ้นแล้วเดินเข้ามาหา

“คุณจำผมได้ไหม เราเคยเจอกันมาก่อน”

“เอ่อ...จำไม่ค่อยได้ค่ะ” เธอปด ไม่บอกเขาหรอกว่าเคยเห็นเขามาก่อนในนิตยสาร แม้ตอนนั้นจะไม่เห็นใบหน้าของเขาชัดเจน แต่หลังจากนั้น

เธอก็เที่ยวค้นหาหนังสือเกี่ยวกับเขามากมาย ขืนบอก เขาก็รู้สิว่าเธอสนใจอยากรู้เรื่องของเขา

“เราเคยเจอกันที่ถนนราชดำเนิน คุณให้ที่ซ่อนแก่พวกนักศึกษา ผมเป็นทหารชุดพรางในตอนนั้น”

ริมฝีปากบางเผยอออกเล็กน้อย ก่อนจะเปลี่ยนเป็นยิ้ม

“ตอนนั้นคุณพรางหน้า”

“ใช่ แต่ผมจำคุณได้ ดุจอัปสร แม่นางฟ้าตัวน้อย”

แก้มของเธอร้อนผ่าวขึ้นมาทันที แล้วเขาก็เอ่ยชวน

“ไปดื่มกาแฟกันเถอะ ผมขี้เกียจเข้าประชุม จะได้คุยเรื่องงานด้วย”

“เอ่อ...ฉันไม่ควรจะเริ่มงานกลางเดือนหรือต้นเดือนเหรอคะ”

“ก็ได้” เขายักไหล่ “แต่วันนี้ ถือว่าเพื่อนเก่ามาเจอกัน ให้ผมเลี้ยงกาแฟคุณนะ ตกลงไหม”

“เอ่อ...ก็ได้ค่ะ” เธอสะพายกระเป๋า ลุกตามเขาที่เปิดประตูรอ พอเดินออกไป ก็เห็นกัลยากำลังคุยกับผู้จัดการฝ่ายบุคคลหน้าตาเคร่ียด อศิรเท้าสะเอวแล้วถามทันที

“มีอะไรหรือคุณจุ๋ม คุณกัลยา”

“ปละ...เปล่าค่ะ ไม่มี้ ไม่มี” คุณจุ๋มหรือจุไรรัตน์ ผู้จัดการฝ่ายบุคคลรีบโบกไม้โบกมือ สายตาของเขาตวัดไปทางกัลยา ก่อนจะเดาอะไรบางอย่างได้

“ไม่มีก็แล้วไป” เขาบอก กำลังจะออกเดิน แต่ก็เปลี่ยนใจหันไปทางหญิงทั้งสองอีกหน “แต่เพื่อความสบายใจของพวกคุณ ผมบอกตรงนี้ให้เคลียร์เลยดีกว่าว่า แผนกผมไม่ต้องการคนตอแหล พูดแค่นี้ คงจะเข้าใจนะ”

สองคนอ้าปากค้าง ขณะที่อศิรแตะข้อศอกของหญิงสาวให้เดินออกจากประตูบริษัท พอลับร่างทั้งสองพนักงานรอบข้างก็กรูกันเข้ามาถามจุไรรัตน์ทันที แต่ทั้งหมดที่พวกเขาได้ก็มีเพียงแค่ชื่อและนามสกุลของ

พนักงานคนใหม่เท่านั้น

เธอเลือกกาแฟที่ต้องการแล้วก็พับเมนูยื่นคืนบริกรไป แต่อศิรสั่งขนมเค้กเผื่อเธอด้วยหนึ่งชิ้น เธอก็พึมพำบอก

"ฉันไม่ค่อยทานของหวานเท่าไหร่"

"ทำไมล่ะ ไม่ชอบรึ มิน่าถึงได้ผอมแห้งแบบนี้" เขาวิจารณ์ "หรือว่ารักษาหุ่นเหมือนสาวๆ ทั่วไป"

"เปล่าค่ะ ที่บ้าน คุณแม่ไม่ค่อยชอบ เลยไม่ซื้อเข้าไป"

"ท่าทางคุณจะติดแม่นะเนี่ย"

"ไม่ค่อยติดหรอกค่ะ แต่เรามีกันอยู่แค่สองคน ญาติคนอื่นๆ ก็...ไม่ค่อยได้มายุ่งเกี่ยวกันสักเท่าไหร่ ท่านมีแต่ฉันคนเดียว ฉันก็เลยไม่อยากทำให้ท่านเสียใจ"

"งั้นรึ" เขาพึมพำ "แล้ววันนั้นแม่คุณว่าไงบ้าง ที่คุณพาคนเข้าไปหลบเยอะแยะขนาดนั้น"

"นั่นเป็นบ้านของคุณอาค่ะ บ้านของเราอยู่แม่ริม เชียงใหม่โน่นค่ะ"

"อ้าว ถ้าคุณเข้ามาทำงานที่กรุงเทพฯ แล้วแม่ของคุณจะทำยังไงล่ะ"

"คุณแม่จะย้ายกลับมาอยู่กรุงเทพฯ ค่ะ ถึงให้ฉันมาสมัครงานที่นี่ ท่านบอกว่าหากได้งานมั่นคงแล้วก็จะย้ายตามมา"

"อ้อ" เขาพยักหน้ารับ "มิน่าล่ะ ผมผ่านไปแถวนั้นอีกหลายครั้ง เห็นอาคุณขายขนมไทย ยังสงสัยว่าไม่ชอบทานขนมได้ยังไง ที่แท้ก็เป็นบ้านของอานั่นเอง"

"ค่ะ" เธอยิ้ม ตอนนั้นเองที่ทั้งสองมองไปที่ลานจอดรถด้านหน้าตึก เห็นหญิงสาวนางหนึ่งก้าวลงจากรถเบนซ์สีเงิน ซึ่งดุจอัปสรจำได้ทันที อศิรหยุดคุย มองตามสายตาของเธอไปที่ประตูอาคารที่กัลยาเดินออกมาด้วยท่าทางร้อนรน ก่อนจะเดินเคียงข้างกันขึ้นรถเบนซ์ออกไปจากที่นั่น เธอจึงบอก

“พวกเธอนัดไปทานอาหารกลางวันด้วยกันค่ะ แม่ของเธอที่เป็นเพื่อนคุณกัลยาบอกว่าจองโต๊ะจีนไว้แล้ว”

อศิรหันมาเลิกคิ้ว

“งั้นรึ?”

“ค่ะ เธอบอกอย่างนั้นตอนรอคนแรกสัมภาษณ์”

“ระบบเส้นสายนี่มีทุกที่จริงๆ” เขาหัวเราะ “ผมกำลังนึกภาพว่าคุณกัลยาจะตอบเพื่อนยังไง”

“คงไม่กล้าก๊อบปี้คำพูดของคุณไปตอบหรอกค่ะ” เธอค่อน จึงทำให้อศิรถึงกับเงยหน้าหัวเราะชอบใจ

“ผมเป็นทหาร เป็นคนตรงไปตรงมา ไม่ชอบปั้นหน้าเสแสร้ง ผู้หญิงคนนั้นเป็นตัวอย่างบุคคลที่ผมจะไม่มีวันเข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วยเด็ดขาด”

“คุณมีสายตาแหลมคมมาก” เธอชมจากใจจริง

“อะไรทำให้คุณสรุปได้แบบนั้น”

“ช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกันไม่นาน เธอก็บอกให้ฉันกลับบ้าน เพราะตำแหน่งนั้นล็อกไว้ให้เธอแล้ว สัมภาษณ์ไปก็เสียเวลา”

“แต่คุณก็ไม่กลับ”

“ไม่หรอกค่ะ ฉันไม่อยากให้ประวัติเสีย บริษัทเรียกสัมภาษณ์แล้วกลับหายไปเฉยๆ”

“กู๊ดเกิร์ล” อศิรชม เขาหยุดเว้นวรรคไปนิด เมื่อบริกรยกกาแฟและขนมมาวางตรงหน้า และพูดอีกครั้ง “แสดงว่าแผนกของผมยังโชคดีพอ”

“แต่เธออาจจะกลับมาสมัครตำแหน่งอื่นก็ได้นะคะ” เธอกระเซ้า

“แต่ไม่ใช่แผนกผมก็แล้วกัน”

ดุจอัปสรอมยิ้มก่อนจะตักเค้กเข้าปากชิ้นเล็กๆ ไม่ค่อยชินกับการนั่งรับประทานกับชายหนุ่มสองต่อสอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่กำลังจะเป็นเจ้านายของเธอในเร็วๆ นี้

“อืม ฉันขออนุญาตถามคุณสักอย่างหนึ่งได้ไหมคะ”

"ได้สิ" เขาอนุญาต

"ทำไมคุณถึงเลิกเป็นทหารเสียล่ะคะ"

เขายักไหล่ ก่อนจะตักเค้กเข้าปาก เคี้ยวสองสามคำก่อนตอบ

"เบื่อ...มั้ง รับใช้ชาติแล้วก็ต้องกลับมารับใช้ครอบครัวบ้าง คุณพ่อของผมบ่นประจำที่ไม่มีใครมาช่วยงานในครอบครัวเลย คุณอาก็มีงานของตัวเองเสียส่วนใหญ่ จะเข้าบริษัทก็ตอนประชุมคณะกรรมการ พี่ๆ น้องๆ ก็เลือกเส้นทางชีวิตของตัวเอง บางคนก็ไปช่วยกิจการของคุณพ่อคุณแม่ บ้างก็ทำตามอุดมการณ์"

"แล้วอย่าง...เอ่อ ฉันควรเรียกคุณว่า ผอ. ใช่ไหมคะ หรือว่าหม่อม...เอ่อ...ได้ทำตามอุดมการณ์ไหม"

"เรียกว่าคุณเพชรเถอะ ครอบครัวผมเรียกแบบนั้น อคิรแปลได้สองอย่าง พระอาทิตย์หรือเพชรก็ได้ แม่ของผมเป็นพระอาทิตย์ในครอบครัวแล้ว ถ้าผมยังเป็นพระอาทิตย์อีกดวง บ้านคงร้อนตาย พ่อเลยเรียกว่าเพชรแทน" เขาอธิบาย เรียกรอยยิ้มกว้างจากเธอได้ทีเดียว

"ส่วนคุณ เรียกตัวเองว่าฟ้าเถอะ"

"แหม..." เธอก้มหน้าอายๆ เพิ่งเจอกันแค่ไม่ถึงชั่วโมง เธอไม่กล้าจะตีสนิทกับเขาเร็วขนาดนั้นหรอก

"ถือว่าเป็นคำสั่ง"

เธอส่ายหน้าน้อยๆ ก่อนวิจารณ์

"คุณยังทำตัวเหมือนเป็นทหารอยู่เลยนะคะ"

"เป็นบางกรณี" เขาสรุปก่อนอธิบายต่อ "พ่อของผมอนุญาตให้ผมทำในสิ่งที่ชอบ คือเป็นทหาร จนกระทั่งถึงจุดหนึ่งผมก็ตัดสินใจกลับมาทำงานให้ครอบครัว เพราะรู้ว่าพ่อต้องการความช่วยเหลือ ท่านอายุมากแล้ว ถึงจะยังแข็งแรงแต่ก็ยังไม่กล้าวางมือ จนกว่าผมจะเก่งพอที่จะบริหารงานของครอบครัวต่อได้ ซึ่งคงอีกหลายปี เพราะผมต้องเรียนรู้อีกเยอะแยะ นี่ผมก็เพิ่งจะเรียนจบปริญญาโทสดๆ ร้อนๆ เหมือนกัน เราคงต้องเรียนรู้ไป

พร้อมๆ กัน”

“ฉัน...”

เขานิ่วหน้า เธอจึงแก้

“ฟ้าไม่กล้าเอาตัวไปเทียบกับคุณเพชรหรอกค่ะ แต่ถ้ามีอะไรให้ฟ้าทำและจะช่วยบริษัทได้ ฟ้ายินดีอย่างยิ่งค่ะ”

“ดีมาก เอาละ” เขายกกาแฟขึ้นดื่มจนหมดถ้วย “ผมมีงานต้องทำต่อบ่ายนี้ต้องประชุมอีก เสียดายมีเวลาไม่นาน ไม่อย่างนั้นจะชวนทานข้าวกลางวันด้วยกัน”

“อุ้ย แค่นี้ก็ถือเป็นความกรุณาแล้วค่ะ ฟ้าดีใจที่ได้เจอคุณทหารใจดีคนนั้นอีกครั้ง ถ้าตอนนั้นไม่ได้คุณช่วยไว้ ทั้งฟ้า นักศึกษาพวกนั้น และอีกไม่รู้ตั้งเท่าไหร่อาจจะไม่รอด ถ้ามีโอกาสคราวหน้า ขอฟ้าเป็นคนเลี้ยงข้าวคุณเพชรแทนเถอะค่ะ”

“เรื่องเล็กน้อยน่ะ ผมทำตามหน้าที่ เอาละ แล้วคุยกันใหม่นะ”

อคิรหยิบปากกาจากกระเป๋าเสื้อเชิ้ต แล้วหยิบกระดาษรองแก้วพลิกขึ้นมาเขียนหมายเลข ก่อนจะยื่นให้เธอ

“เบอร์ผม ส่วนเบอร์คุณ ผมมีแล้ว จากแฟ้มเอกสารของคุณ แล้วผมจะให้คุณจุ๋มติดต่อไปเรื่องวันทำงาน”

ดุจอัปสรอ้าปากค้าง เขาแค่ดันคางเธอขึ้นเบาๆ ก่อนจะหลิ่วตาให้แล้วเดินก้าวยาวๆ จากไปรวดเร็วราวกับสายลมพัด แต่สิ่งที่คงอยู่ก็คือความอบอุ่นที่ยังคงอยู่รอบกาย และพลิ้วไหววนรอบๆ หัวใจอ่อนนุ่มที่เต้นแปลกๆ

เธอเหลียวมองร่างสูงในเสื้อเชิ้ตและกางเกงสแล็กส์ขาตรงที่เดินเข้าประตูอาคารไป ยอมรับว่าเขาเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์ของบุรุษเพศอย่างเต็มเปี่ยม ก่อนที่เธอจะถอนหายใจออกมาเบาๆ คิดหนักว่า...แผนล้มสิงห์อย่างคนในตระกูลจุฑาเทพ สมันน้อยอย่างเธอจะทำได้หรือ แต่เมื่อก้าวมาถึงขั้นนี้แล้ว เธอก็จะต้องมุ่งมั่นต่อไป เพื่อทำให้มารดาพึงพอใจ...

ดุจอัปสรลงจากรถแท็กซี่ตรงหน้าประตูไม้อันใหญ่โตมโหฬาร สมกับเป็นวังของตระกูลเก่าแก่ตระกูลหนึ่งของเมืองไทย ป้ายตรงหน้าสลักไว้บนแผ่นทองเหลืองว่า 'วังเทวพรหม' แต่สีขาวของกำแพงแลดูเป็นสีเหลืองและมีทางน้ำ มีตะไคร่จับเต็มไปหมด ส่วนประตูไม้นั้นก็ผุพัง สีเคลือบไม้หลุดล่อนไปแล้ว เหลือแต่สีของไม้ซีดๆ ทำท่าจะพังแหล่ไม่พังแหล่

เธอไม่กล้าแตะต้องประตูใหญ่ แต่ไปใช้ประตูเล็กที่อยู่ติดกับร้านเล็กๆ ที่ถูกปิดตาย เมื่อป้าเกษราได้ย้ายออกไปเปิดร้านขายขนมไทยที่อื่นหลังแต่งงาน กิจการของเธอก็เจริญรุ่งเรือง ขยายร้านใหญ่โต และมีหลายสาขาทั่วกรุงเทพฯ

ด้วยเหตุนี้อาของเธอจึงเอาไอเดียขายขนมไทยมาใช้บ้าง ซึ่งก็มีรายได้พอเลี้ยงตัว ภายหลังขยับขยายให้มีส่วนนั่งรับประทานขนมและเครื่องดื่มด้วย ก็พอจะมีลูกค้าแวะเวียนมาอุดหนุนมากขึ้นกว่าเดิม เธอลั่นระฆังตรงประตูเล็ก ไม่นานแหวว คนรับใช้เก่าแก่ของวัง ซึ่งอายุอานามก็ร่วมหกสิบวิ่งกระหืดกระหอบออกมาเปิดประตู

"คุณหนูกลับมาแล้วเหรอคะ"

เสียงกรุ๊งกริ๊งดังเมื่อเปิดประตู พอเดินเข้าไป แหววก็ลงกลอนแน่นหนา ปกติวังเทวพรหมไม่ค่อยเปิดประตูรับแขกเหรื่อเท่าไร เรียกว่าถึงยุคที่ตกต่ำที่สุดก็ว่าได้ วังขนาดใหญ่ต้องใช้เงินบำรุงรักษาจำนวนมาก เงินส่วนใหญ่ก็ได้มาจากเกษรา ซึ่งเป็นคนเดียวที่คอยดูแลคุณตาของเธออยู่ ส่วนมารดาของเธอนั้น อย่าว่าแต่เงินที่จะเอามาช่วยทำนุบำรุงวังเลย แม้แต่เงินที่จะใช้ในแต่ละเดือนก็ยังไม่พอ เดือนไหนที่เงินไม่พอ เธอก็เตรียมใจว่าจะต้องเจอกับพายุอารมณ์ของท่านเป็นประจำ

"ค่ะป้าแหวว" เธอตอบ

"เหนื่อยไหมคะ จะดื่มน้ำเย็นๆ สักแก้วก่อนไหมคะ"

"ไม่เหนื่อยค่ะป้า แล้วนี่คุณแม่อยู่ไหนคะ"

"อยู่ในห้องกับคุณท่านน่ะค่ะ"

"งั้นฟ้าขึ้นไปกราบคุณตาก่อนนะคะ"

"เชิญค่าคุณหนู"

เธอแยกตัวไป เดินขึ้นบันไดที่เธอเพิ่งจะได้ทำความคุ้นเคย หลังจากเดินทางเข้ามากรุงเทพฯ กับมารดา เป็นครั้งที่สองที่เธอได้มาเหยียบวังที่มารดาเติบโต และได้อยู่อาศัยจนกระทั่งแต่งงานกับบิดา แล้วไม่เคยหวนกลับคืนมาอีกเลย

ใกล้ถึงห้อง เท้าของเธอก็ค่อยๆ ชะลอลง เมื่อได้ยินเสียงร่ำไห้ปนกรีดร้องของมารดา ดุจอัปสรกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ ไม่แน่ใจว่ายาของมารดาหมดฤทธิ์หรือลืมรับประทาน เธอเดินไปถึงประตู เมื่อได้ยินเสียงจากด้านใน

"รัมภาไม่ยอม พวกมันทำลายชีวิตของรัมภา พวกมันจะต้องชดใช้ รัมภาขอสาปแช่ง ขอให้พวกมันพบแต่ความพินาศ ขอให้ฉิบหาย ล่มจม ขอให้พวกมันตายทั้งเป็นอย่างที่พวกมันทำกับรัมภา!"

๒

คำพูดนี้ไม่ได้สร้างความแปลกใจให้ดุจอัปสรเลย เพราะเธอได้ยินมาตั้งแต่จำความได้ รวมถึงสมุดบันทึกและจดหมายอีกนับร้อยๆ ฉบับที่เขียนแล้วฉีกทิ้ง ถ้าลืมไว้บนโต๊ะหรือบนชั้น เธอจะเอาจดหมายและบันทึกพวกนั้นติดตัวเวลาพามารดาไปพบจิตแพทย์ตามนัด จิตแพทย์ก็ตอบเพียงว่าเกิดจากความผิดหวังอย่างรุนแรง จึงกลายเป็นความหมกมุ่นอยู่แต่ความคิดของตัวเอง

หมอให้ยามารับประทาน อาการก็พอจะทุเลาลงไปบ้าง นอนหลับได้บ้าง ไม่คลุ้มคลั่งหนัก เพราะเคยมีหลายครั้งที่อาการรุนแรงจนต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลจิตเวช โชคดีที่อาของเธอคอยช่วยเหลือมาตลอด หากครั้งใดที่มารดาต้องเข้าโรงพยาบาล ท่านก็จะเดินทางมาอยู่เป็นเพื่อนเสมอ จนกระทั่งเธอโตพอที่จะดูแลตัวเองได้

ดุจอัปสรเคาะประตูเบาๆ ก่อนจะหมุนลูกบิดเข้าไป ภายในห้องไม่ได้น่าดูนัก เพราะคุณตานอนนิ่งอยู่บนเตียงคนไข้ที่มีปุ่มกดขยับหัวเตียงขึ้นลงได้ ท่านพอจะขยับและเดินได้บ้าง แต่ส่วนใหญ่ก็จะนอนอยู่บนเตียง และ

เวลานี้ก็เช่นกัน ท่านนอนพิงหมอนสูง กำลังมองดูบุตรสาวที่อยู่ในวัยเพียงต้นห้าสิบเดินงุ่นง่านไปมา หัวฟูกระเซอะกระเซิง หาเค้าความงามหรือแม้แต่ความเป็นผู้ดีมีสกุล และเป็นถึงบุตรสาวเจ้าของวังเก่าแก่แห่งนี้แทบไม่ได้

"แม่คะ แม่ทานยาหลังอาหารหรือยังคะ"

วิไลรัมภาหันขวับมา ดวงตาโตขยายขึ้นเมื่อถูกขัดจังหวะ

"นังฟ้า แกไม่เข้าใจแม่ แกไม่เคยเข้าใจแม่เลย ว่าแม่จะต้องเจ็บปวดจะต้องอับอายแค่ไหนที่ถูกคนของจุฑาเทพเฉดหัวออกจากวังอย่างกับหมูกับหมา มันทำลายเกียรติและศักดิ์ศรีของแม่จนไม่เหลือ มันทำให้แม่ต้องหนีอาย..."

"...จนต้องไปแต่งงานกับคนไร้สกุลรุนชาติอย่างพ่อใช่ไหมคะ" เธอช่วยต่อให้จนจบด้วยความปวดร้าวใจ

นี่คงจะเป็นเหตุผลหนึ่งที่บิดาของเธออายุสั้น ตอนนั้นเธอยังเด็กไม่เข้าใจเมื่อผู้ใหญ่ทะเลาะกัน เสียงทั้งสองดังลั่นบ้าน อาศิริพรลากเธอเข้าไปในห้อง ไม่ให้วุ่นวายกับผู้ใหญ่ แล้วทั้งสองก็ได้ยินเสียงมารดากรีดร้อง พอวิ่งออกไปท่านก็นอนอยู่บนพื้นแล้ว เมื่อไปถึงโรงพยาบาล ท่านก็เสียชีวิตแล้ว ทิ้งไว้แต่ความเสียอกเสียใจให้อาและเธอ

ขณะที่มารดานั้นยังคงมีสภาพจิตใจที่ขึ้นๆ ลงๆ และเธอก็ไม่เคยเห็นน้ำตาของท่านแม้แต่หยดเดียว นอกจากความเกรี้ยวกราดเมื่อทราบว่าเงินที่บิดาได้จากการขายที่ดินที่ครอบครัวเคยทำรีสอร์ตเล็กๆ ในหุบเขาอำเภอแม่ริมที่ภายหลังขาดทุนย่อยยับ ถูกแบ่งมรดกออกเป็นสามส่วน ทันทีที่ทนายความอ่านพินัยกรรม มารดาก็กรีดร้องคลุ้มคลั่งเมื่อไม่ได้ทุกสิ่งดังที่ต้องการ

"ใช่!" มารดาหันมาตอบ ดวงตาของท่านขยับไปมาราวกับครองสติไม่อยู่ หมอเคยบอกว่าไม่มีประโยชน์ที่จะโต้เถียง เมื่อสภาพจิตใจของท่านไม่ได้เหมือนคนปกติ เธอจึงข่มความเจ็บปวดในอก แล้วเดินเข้าไปกราบที่แขนของหม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ผู้เป็นตา

"คุณตาเป็นยังไงบ้างคะวันนี้" เธอถาม ทำประหนึ่งมารดาไม่ได้อยู่ในห้องด้วยเพื่อเบี่ยงเบนเสีย

ริมฝีปากของคนป่วยคลี่ออก มือเหี่ยวย่นยกลูบศีรษะทุยเบาๆ

"ก็เหมือนเดิม โรคคนแก่ จะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้ แล้วเป็นไงล่ะสัมภาษณ์วันนี้ มีข่าวดีไหม"

"ค่ะ ฟ้าได้งานแล้ว" เธอตอบ

"ตาดีใจด้วย ถือว่าเป็นการเริ่มต้นชีวิตใหม่นะลูก ตาขอให้หนูโชคดีเจ้านายเมตตานะลูก"

"ขอบคุณค่ะคุณตา" เธอก้มกราบที่แขนของเจ้าบ้านอีกหน ก่อนพึมพำ "และฟ้าขอโทษด้วยนะคะ ที่คุณแม่ทำให้คุณตาไม่สบายใจ ฟ้าจะพาคุณแม่กลับก่อน เอาไว้วันหลังฟ้าจะกลับมาเยี่ยมใหม่ แต่คงไม่กล้าปล่อยคุณแม่อยู่กับคุณตาตามลำพังแล้ว คุณตาอย่าถือสาคุณแม่เลยนะคะ"

เทวพันธ์ส่ายหน้าน้อยๆ ก่อนจะถอนใจเฮือกใหญ่

"รัมภา..." มือย่นยื่นออกมาหาบุตรสาว วิไลรัมภาจับมือนั้นเอาไว้

"คะคุณพ่อ"

"พ่อเสียใจ...เสียใจจริงๆ ที่ทุกอย่างเป็นแบบนี้ มันเป็นความผิดของพ่อเอง"

"ไม่ค่ะ คุณพ่อไม่ผิด รัมภาไม่ผิด แต่คนที่ผิดคือพวกจุฑาเทพพวกมันทั้งนั้น ที่ทำให้พวกเราต้องตกต่ำแบบนี้"

วิไลรัมภาทำท่าจะคลุ้มคลั่งขึ้นมาอีกหน ดุจอัปสรต้องปราม

"คุณตาคะ อย่าถือสาคุณแม่เลยนะคะ ตั้งแต่คุณพ่อเสียชีวิต ท่านก็ต้องเผชิญกับโรคหลายอย่างรุมเร้า สภาพจิตใจก็เลยย่ำแย่"

ดวงตาของเทวพันธ์แดงระเรื่อ ก่อนจะพยักหน้ารับช้าๆ

"ตาฝากดูแลรัมภาด้วยนะลูก ก็เหลือแต่รัมภานี่แหละ ที่ตายังห่วงเหลือเกิน"

"ฮึ คุณพ่อไม่ต้องห่วงรัมภาหรอกค่ะ" วิไลรัมภายืดตัวขึ้น วางท่วงท่า

แสนสง่างามราวกับเป็นเจ้าหญิงสูงส่ง “รัมภาดูแลตัวเองได้ และดูแลได้ดีมาตลอด ตอนนี้แหละ ถึงเวลาที่รัมภาจะกลับมาดูความย่อยยับของตระกูลจุฑาเทพ”

ดุจอัปสรกำลังคิดถึงตึกใหญ่โตที่เข้าไปสัมภาษณ์ในวันนี้ รวมถึงร่างที่แกร่งราวหินผาของพันตรี หม่อมหลวงอศิร จุฑาเทพ เธอยังนึกภาพไม่ออกเลยว่า ลำพังเธอกับมารดาจะสั่นคลอนหินผาก้อนนั้นได้อย่างไร

“จริงไหมฟ้าลูกแม่ เราจะต้องทำให้พวกจุฑาเทพได้เจอความเจ็บปวดอย่างที่แม่เคยเจอ อย่างที่พวกมันทำกับแม่”

“ค่ะแม่” เธอเออออเพราะไม่มีประโยชน์ที่จะไปคัดค้าน “ถ้างั้นเรากลับกันเถอะนะคะ ตอนกลับฟ้าจะแวะซื้อเป็ดพะโล้ที่แม่ชอบไปทานด้วย”

“ไปจ้ะลูก” วิไลรัมภายิ้มก่อนจะไหว้บิดา “รัมภากลับก่อนนะคะคุณพ่อ แล้วรัมภาจะกลับมาเยี่ยมใหม่นะคะ” หล่อนกำลังจะเดินจากไป ก่อนจะนึกขึ้นได้จึงหมุนตัวกลับมา

“อ้อ คุณพ่อคะ แล้วคุณพ่ออย่าลืมที่รัมภาบอกนะคะ ว่าอย่าบอกให้พี่เกษ หรือใครรู้นะคะว่ารัมภามาที่นี่ รัมภาไม่อยากให้ใครรู้ว่ารัมภาอยู่ที่กรุงเทพฯ อยากให้พวกจุฑาเทพคิดว่ารัมภาตายไปแล้วยิ่งดี” คางเล็กเชิดขึ้น ดุจอัปสรต้องเตือนอีกหน

“ไม่อย่างนั้น รัมภาจะไม่กลับมาหาคุณพ่ออีกเลยตลอดชีวิต”

“แม่คะ อย่าพูดอย่างนั้นสิคะ อีกอย่าง เราก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับจุฑาเทพ เขาคงไม่อยากมายุ่งเกี่ยวกับเราหรอกค่ะ”

“แต่ต่อไปจะต้องเกี่ยว ใช่ไหมฟ้าลูกรักของแม่ หนูสัญญากับแม่แล้วนะ”

ดุจอัปสรหลบตา หนักใจที่ถูกบีบบังคับให้ต้องตอบรับ

“เรากลับกันเถอะนะคะ เดี๋ยวจะค่ำมืดเสียก่อน”

วิไลรัมภาพยักหน้าอย่างเสียไม่ได้ เดินเชิดหน้าออกจากห้อง ดุจอัปสรไหว้เทวพันธ์อีกครั้ง

"แล้วฟ้าจะมาเยี่ยมคุณตาใหม่นะคะ"

เทวพันธ์ยิ้มน้อยๆ เหมือนคนแก่ทั่วไปที่ยินดีเมื่อมีลูกหลานแวะเวียนมาเยี่ยมเยียน ดุจอัปสรรีบตามมารดาลงไป แหววเห็นเจ้านายลงมาแล้วก็รีบถาม

"วันนี้คุณรัมภาจะทานข้าวที่นี่ไหมคะ แหววจะได้เตรียมอาหาร"

"ไม่จ้ะ เราจะกลับไปทานที่บ้าน ป้าแหววดูแลคุณตาเถอะค่ะ"

"ค่ะคุณหนู แหม...คุณรัมภาโชคดีจริงๆ นะคะที่มีลูกสาวสวยและดูแลแม่แบบนี้ แหววชื่นใจแทนคุณรัมภาจริงๆ ค่ะ ถ้าคุณเกษรู้ คงจะดีใจที่น้องสาวของเธอกลับมาแล้ว"

วิไลรัมภาตวัดสายตามองคนรับใช้เก่าแก่ทันที ที่แหววยังอยู่ที่นี่ ก็เพราะทำตามคำสั่งของเกษราที่ให้ดูแลหม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ หล่อนมีหลานสาวที่เป็นผู้ช่วยพยาบาลมาช่วยดูแลเจ้านายอีกคน วังใหญ่โตนี้มีเพียงแค่สามชีวิต ดูเงียบเหงาและวังเวงยิ่งนัก พอมีคนมาเยี่ยม หล่อนก็ดีใจ แต่พอเห็นสายตาของวิไลรัมภา รอยยิ้มก็เหือดไปจากใบหน้า

ดุจอัปสรเข้าใจความรู้สึกของมารดาดี จึงรีบออกปากแทน

"คุณแม่ไม่อยากให้ใครทราบเรื่องที่พวกเราย้ายกลับมาอยู่กรุงเทพฯ ป้าแหววอย่าเรียนเรื่องนี้ให้ป้าเกษทราบเลยนะคะ"

"อ้าว ทำไมล่ะคะ คุณเกษจะต้องดีใจที่รู้ว่าคุณรัมภากลับมา เธอห่วงน้องสาวทุกคน"

"ไม่จริง พี่เกษห่วงแต่ตัวเองเท่านั้น ไม่เคยรักน้องเลย" วิไลรัมภาแหว ดุจอัปสรจึงส่งสัญญาณให้แหววหยุด ก่อนบอก

"เอาเป็นว่าให้พวกเราเป็นคนบอกดีกว่านะคะ ฟ้าขอร้องป้าแหววละค่ะ" เธอยกมือไหว้ "เพราะตอนนี้ฟ้ากับคุณแม่ยังไม่พร้อม"

"ก็ได้ค่ะคุณหนู ไม่บอกก็ไม่บอก"

"ขอบคุณมากค่ะป้าแหวว" เธอยกมือไหว้อีกหน ก่อนจะพามารดาไปนั่งที่เก้าอี้ แล้วหยิบแปรงเล็กๆ ในกระเป๋าถือออกมาแปรงผมให้มารดา

"ให้ฟ้าหวีผมให้แม่ก่อนนะคะ มัดให้เรียบร้อย แม่จะได้สวยที่สุดเวลาออกไปข้างนอก"

วิไลรัมภายิ้ม นั่งนิ่งให้บุตรสาวแปรงผมจนเรียบ และถักเปียรอบศีรษะสวยงาม ก่อนจะจับจูงกันเดินออกจากบ้านไป แหววตามไปส่งถึงประตูรอจนกระทั่งหญิงทั้งสองขึ้นแท็กซี่ไปจนลับตา หล่อนก็ปิดประตูลงพร้อมกับส่ายหน้า

"คุณรัมภานะคุณรัมภา...ทำไมถึงได้เป็นขนาดนี้ได้นะ เฮ้อ..."

เสียงผิวปากดังมาก่อนตัว หม่อมราชวงศ์ธราธรหันไปสบตาหม่อมหลวงระวีรำไพ ภรรยาคู่บุญที่ส่งยิ้มให้เขานิดๆ พอร่างสูงปรากฏกายขึ้นในห้องอาหาร ธราธรก็ถามไป

"อารมณ์ดีเชียวนะไอ้จ่าฝูง"

อศิรหัวเราะชอบใจ เพราะเป็นคำเรียกของบิดาและบรรดาอาทั้งสี่ที่เรียกลูกชายคนโตของพวกเขาว่าเป็นห้าลิงแห่งจุฑาเทพ และมีเขาเป็นจ่าฝูงเพราะอายุมากที่สุด จริงๆ แล้ว หากนับอายุกัน เขาก็แก่กว่าไม่กี่เดือนเท่านั้น แต่ด้วยบิดาเป็นพี่ชายคนโตของห้าสิงห์แห่งจุฑาเทพ เขาก็เลยได้รับศักดินานั้นต่อมาจากบิดา กลายเป็นหัวโจกของกลุ่มลูกลิงจุฑาเทพไปโดยปริยาย

"ครับ วันนี้อารมณ์ดีนิดหนึ่งครับ" เขาตอบยิ้มๆ

"พลอยได้ยินข่าวดังกระหึ่มเลยวันนี้ ท่าทางจะไม่นิดเสียละมั้งคะ"

อณิษฐา น้องสาวและบุตรีคนเดียวของครอบครัว ซึ่งมีตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายบัญชีและการเงินของบริษัทกระเช้า หญิงสาวอายุอานามเพียงแค่ยี่สิบแปดปี แต่เรียนจบปริญญาตรีด้านบัญชีจากมหาวิทยาลัยรัฐบาลชื่อดังของประเทศ ปริญญาโทสาขาเดียวกันจากประเทศอังกฤษเมื่ออายุเพียงยี่สิบสาม เมื่อกลับมาก็ทำงานแผนกบัญชีตั้งแต่ระดับเจ้าหน้าที่และค่อยๆ เลื่อนขั้นขึ้นมาจนกระทั่งได้เป็นผู้จัดการแผนก

และเมื่อผู้อำนวยการแผนกใกล้เกษียณ ก็สอนงานทุกอย่างให้อณิษฐา พอตำแหน่งว่างลง ธราธรก็แต่งตั้งบุตรสาวคนเดียวขึ้นรับตำแหน่งใหญ่ โดยไม่มีเสียงคัดค้านจากคณะกรรมการ เมื่อทุกคนเห็นผลงานอันโดดเด่น และความตั้งใจทำงานของหญิงสาว จึงมอบตำแหน่งสำคัญให้รับผิดชอบ ด้วยความเต็มใจ

และผู้ที่ดีใจที่สุดก็ไม่พ้นคนเป็นบิดา ที่ได้บุตรสาวมาช่วยงาน เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงใหญ่ ขณะที่บุตรชายยังต้องเรียนรู้งานอีกมาก เพราะไม่ได้ร่ำเรียนมาทางด้านนี้ตั้งแต่แรก

"เรื่องอะไรดังกระหึ่มงั้นรึ" ระวีรำไพถามบุตรสาว ด้วยหล่อนไม่ได้ทำงานที่บริษัท นอกจากเป็นกรรมการคนหนึ่ง นานๆ จึงจะเข้าประชุมที นอกจากนั้น หล่อนก็จะทำงานที่มูลนิธิที่ตระกูลจุฑาเทพเป็นผู้สนับสนุนทุนช่วยเหลือเด็กยากไร้เป็นหลัก

"ก็วันนี้น่ะสิคะ พี่เพชรเข้าไปสัมภาษณ์งานด้วยตัวเอง แล้วยังไม่ทันไรก็รับสาวสวยคนหนึ่งเข้าทำงาน ยังไม่พอนะคะ พาเธอไปเลี้ยงกาแฟที่ร้านข้างล่างตึกอีกต่างหาก ตอนนี้ข่าวแพร่สะพัดไปทั้งบริษัทแล้วละค่ะ"

"จริงหรือคะพี่ชายใหญ่" ระวีรำไพหันไปถามสามี เพราะถ้าดังกระหึ่มจริง เขาจะต้องทราบ ธราธรได้แต่พยักหน้าน้อยๆ กระตุกริมฝีปากยิ้ม

"ก็ได้ยินเหมือนกัน สมรรีบมารายงานทันที มีอะไรรอดหูรอดตาสมรไปได้บ้างล่ะ" ธราธรเอ่ยถึงเลขาฯ สาวใหญ่หน้าห้องที่เก่งสารพัด ทั้งงานในบริษัทและงานข่าวสังคมของบริษัท

"ไม่เคยเห็นเพชรเป็นแบบนี้เสียที" คนเป็นมารดาพึมพำ "แล้วเด็กคนนั้นสวยมากรึไง"

"เขาว่าสวยกันนะคะ แต่เอ...ปกติพี่เพชรไม่ใช่พวกชีกอ บ้าสาวๆ สวยๆ สักหน่อยนี่คะ พวกดารานางแบบก็ไม่เห็นจะสนใจ แต่แปลก ที่จู่ๆ กลับสนใจคนนี้"

"แค่ดื่มกาแฟ" อคิรทำหน้าย่น "ทำอย่างกับเป็นเรื่องใหญ่เรื่องโต"

"เรื่องใหญ่สิ เมื่อปกติแกไม่ใช่คนแบบนี้นี่นา"

"นี่ขนาดแค่ดื่มกาแฟยังลือกันขนาดนี้ แล้วอีกหน่อยมาทำงานด้วยกัน ไม่แย่เข้าไปใหญ่รึ" ระวีรำไพพึมพำ ห่วงบุตรชายคนโตตามประสาคนเป็นแม่ แม้อายุอานามบุตรชายจะล่วงเข้าสามสิบแล้วก็ตาม ก็ยังอดห่วงไม่ได้ เกรงจะถูกผู้หญิงหลอก เนื่องด้วยฐานะและหน้าที่การงานของบุตรชายต่างเป็นที่หมายปองของหญิงสาวมากมาย

"นี่น้องปราง...ลูกเรากำลังจะเป็นหนุ่มเทื้อแล้วนะ ยังจะหวงลูกอีก ตอนนี้ถ้าผู้หญิงคนไหนมาสนใจ ก็น่าจะรีบยกๆ ให้ไปเสีย เดี๋ยวจะมีลูกไม่ทันใช้นะ" ธราธรกระเซ้าภรรยา

"แหม พี่ชายใหญ่ก็ ทำไมพูดแบบนี้ล่ะคะ ทีพี่ชายใหญ่กว่าจะแต่งงานก็ตั้งสามสิบห้าเข้าไปแล้ว เป็นหนุ่มเทื้อเสียที่ไหน เห็นสาวๆ ส่งสายตาให้อยู่ร่ำไป"

"แต่พี่ไม่มีสายตาให้ใครนอกจากน้องปรางเพียงคนเดียว" ธราธรบอกยิ้มๆ เสียงนั้นหวานจนลูกทั้งสองต้องกระแอม เกรงข้าวที่กำลังรับประทานจะติดคอเอา

"ถ้างั้น ผมยังมีเวลาอีกห้าปี" อศิรหมายมาด "แล้วค่อยแต่งงาน"

"โอ๊ย อย่าให้พ่อต้องรอนานขนาดนั้นเลย นี่พวกอาก็พากันข่มพ่อใหญ่แล้วว่าอีกไม่นานก็จะได้อุ้มหลาน อะไร ไอ้จ่าฝูง สู้น้องๆ ไม่ได้เสียแล้ว"

"ของแบบนี้แข่งกันได้ที่ไหนล่ะคะ" ระวีรำไพยังห่วง รำพึงออกมา "แล้วนี่ พี่เกษจะรู้สึกยังไง ถ้าได้ยิน"

ชายสองคนบนโต๊ะเหลียวสบตากันทันที ไม่มีใครปฏิเสธว่าระวีรำไพและหม่อมหลวงเกษราสนิทสนมกันแค่ไหน หญิงทั้งสองอยากให้บุตรชายและบุตรสาวเกี่ยวดองกัน ด้วยเป็นความรู้สึกผิดลึกๆ ของระวีรำไพที่คิดว่าตนเป็นคนทำให้ธราธรไม่ได้แต่งงานกับเกษรา ทั้งที่เกษราก็มีชีวิตครอบครัวอันแสนสุข รักใคร่กลมเกลียวกับสามีอย่างน่าอิจฉา ดังนั้น หล่อนคิดว่าหาก

ให้อศิรได้แต่งงานกับชาลิสา บุตรสาวคนเดียวของเกษรา ความรู้สึกผิดก็จะลดลง

อีกทั้งตระกูลจุฑาเทพก็จะได้แต่งงานกับคนของตระกูลเทวพรหม ทำให้ย่าอ่อนมีความสุขในช่วงสุดท้ายของชีวิต แม้เหลนสามคนกำลังจะได้ดองกับเชื้อสายของเทวพรหมแล้วก็ตาม แต่ถ้าได้แต่งงานกับสายเลือดสายตรงของหม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ ผู้ที่ได้รับคำมั่นสัญญาอย่างเกษรา ย่อมดีกว่าเป็นไหนๆ

เมื่อเวลาผ่านไป อศิรก็ดูจะไม่สนใจชาลิสาเกินไปกว่าความเป็นพี่น้อง คงเป็นเพราะรู้จักมักคุ้นกันมาเป็นเวลานาน ความต้องตาต้องใจฉันหนุ่มสาวจึงไม่เกิดขึ้น

“น้องเกษเป็นคนมีเหตุผล น้องปรางอย่ากังวลไปมากนักเลย สมัยนี้ใครเขาจับคลุมถุงชนแต่งงานกันอีกล่ะ น้องปรางน่าจะรู้ดี”

“ปรางทราบค่ะ แต่ปราง...” ธราธรเอื้อมมือมาบีบมือภรรยา ก่อนจะส่ายหน้าช้าๆ

“อย่ากังวลในสิ่งที่ยังมาไม่ถึง วันนี้แค่ได้ยินข่าวลือเท่านั้นเองนะที่รัก”

อณิษฐามองบิดาและมารดาสลับกัน ก่อนจะหันไปยิ้มให้พี่ชายที่ทำหน้าย่นลงไปทันที ด้วยรู้ว่าเขารักมารดามากแค่ไหน แต่ถึงจะรักมากก็ยังไม่ยอมตามใจท่านเสียที คงจะมีแต่เรื่องนี้กระมังที่อศิรไม่ยอมใจอ่อน จึงไม่คบหาหญิงสาวคนไหน เพราะถือว่าตราบใดที่เขายังไม่มีแฟน มารดาก็จะได้ไม่ต้องเป็นกังวลว่าไม่เลือกบุตรสาวของเกษรา

“ค่ะ” ระวีรำไพยิ้มเครียดๆ

“จริงๆ แล้ว พลอยว่าเธอก็ไม่ค่อยสวยเท่าไหร่หรอกนะคะ คุณแม่ไม่ต้องกังวลเกินไปหรอกค่ะ พี่เพชรเป็นพวกขวางโลก คงไม่พอใจที่คุณกัลยากับคุณจุ๋มแอบเล่นเส้นสายในแผนก เลยแก้เผ็ดมากกว่ามั้งคะ” อณิษฐารีบเปลี่ยนเรื่อง เพราะเธอเองก็หูตากว้างไกลไม่น้อยในบริษัท มีสายรายงานได้ทุกเรื่องที่อยากรู้

“แหม รู้ดีจริงนะเรา” อศิรขำ

“แน่นอนสิคะ เรื่องในบริษัท มีแต่พี่เท่านั้นแหละ ที่ไม่สนใจชาวบ้านชาวช่องบ้าง”

“งานก็เยอะจะตายอยู่แล้ว ยังจะไปรับรู้เรื่องน่าปวดหัวอีก ไม่เอาละ ขอทำงานดีกว่า”

ธราธรขำที่เห็นหนุ่มสาวเถียงกันน่ารักน่าเอ็นดู ข่าววิเคราะห์เจาะลึกที่ได้รับรายงานจากเลขาฯ ก็ยังแบ่งเป็นสองทาง อาจจะเป็นอย่างที่บุตรสาวพูด แต่เขากลับรู้สึกคล้ายกับว่าอศิรดูจะมีความสุขผิดปกติ จะดูซึมไปก็ตอนที่ได้ยินมารดาเอ่ยถึงบุตรสาวของเกษราเท่านั้น

หลังอาหารค่ำ ทุกคนแยกย้ายกันเข้าห้อง ธราธรกับระวีรำไพครองห้องนอนใหญ่ที่สุดในวัง หลังจากน้องๆ แต่งงานแยกครอบครัวไปแล้ว ตึกหลังใหญ่ก็ดูเงียบเหงาไปเยอะ จนกระทั่งมีบุตรชายและหญิงมาช่วยทำให้บ้านมีชีวิตชีวาขึ้นมา

อย่างไรก็ตาม วังจุฑาเทพก็ยังคงใหญ่เกินไปสำหรับครอบครัวที่มีสมาชิกเพียงสี่คนอยู่ดี ทุกคนจึงเลือกห้องทางปีกขวาของตึก เพื่อจะไม่ทำให้บ้านดูเงียบเหงาเกินไป ปีกซ้ายปิดเอาไว้เวลาจัดงาน และรับรองแขกของครอบครัว

ธราธรเดินเข้าห้องสมุด ซึ่งเป็นห้องทำงานของเขา ก่อนจะบอกแม่บ้านให้ไปเรียนอศิรไปพบที่ห้องพักผ่อน อันเป็นห้องใต้โดมของตึก ห้องเก่าแก่ที่มีความหลังถูกบันทึกเอาไว้มากมายผ่านกาลเวลา

ทุกครั้งที่ห้าสิงห์แห่งจุฑาเทพมารวมตัวกันจะต้องมีเรื่องมากมายมาเล่าสู่กันฟัง ตั้งแต่พวกเรายังเป็นเด็กจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ทั้งเรื่องงานและเรื่องความรักก็จะถูกนำมาแบ่งกันที่ห้องนี้เสมอ หากบนฝาผนังมีตัวอักษรที่ขีดเขียนเรื่องราวทั้งหมดที่นำมาเล่าสู่กันฟังได้ ก็คงจะเป็นบันทึกที่วาดเต็มไปหมด และเวลานี้ก็ถึงเวลาแล้ว ที่ห้องแห่งนี้จะต้องเริ่มต้นบันทึกเรื่องราวของบุตรชายคนเดียวของเขา

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสองครั้ง ก่อนจะเปิดออก เขารินบรั่นดียี่ห้อโปรดลงในแก้วบางใสให้ตนเองและบุตรชาย ก่อนจะหยิบแก้วขึ้นมานั่งแกว่งน้ำสีอำพันไปมา พลางเอนหลังพิงพนักนุ่มด้วยท่าทางผ่อนคลาย

"คุณพ่อมีธุระอะไรหรือเปล่าครับ"

"ไม่มีอะไรสำคัญหรอก มานั่งดื่มกับพ่อหน่อยสิ เราไม่ได้คุยกันนานแล้วนะ"

"นั่นสิครับ นึกว่าอยากคุยเรื่องงาน"

"กลับมาบ้านแล้ว พักเรื่องงานไว้ที่บริษัท อย่าเอากลับมาบ้านด้วย" ธราธรเตือนบุตรชาย

"อันนี้คุณพ่อต้องไปบอกคุณพลอยด้วยละครับ เห็นแอบเอางานกลับมาทำต่อที่บ้านทุกที แบบนี้จะเอาเวลาที่ไหนไปหาแฟนเสียที"

"แล้วตาวิศล่ะ เป็นไง พอจะมีหวังจับคู่น้องสาวแกได้ไหม"

อศิรทำหน้าย่น เมื่อได้ยินชื่อเพื่อนที่ร่ำเรียนด้วยกันมาตั้งแต่เด็กจนกระทั่งแยกย้ายกันไปตอนเรียนจบมัธยมปลาย เขาก็ไปเอาดีทางทหาร

ชวิศไปเรียนต่อต่างประเทศจนกระทั่งจบปริญญาโท แล้วกลับมาช่วยชินกร ผู้เป็นบิดาบริหารร้านขายทอง ก่อนจะเปิดเป็นบริษัทที่มีการซื้อขายทองเป็นจำนวนมาก และกำลังอยู่ในขั้นตอนศึกษาการเปิดแนวทางการค้าขายแบบใหม่ในตลาดเพื่อเพิ่มยอดขาย เรียกว่าชวิศได้สร้างความรุ่งเรืองให้ร้านค้าทองของครอบครัวขึ้นไปอีก ถือเป็นนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงและประสบความสำเร็จคนหนึ่งแห่งยุค

แต่ปัญหาคือ ชวิศเป็นเพลย์บอยที่หาตัวจับยากคนหนึ่งของวงสังคมเนื่องจากยังโสด ฐานะร่ำรวย และทำงานเก่ง จึงเป็นที่หมายปองของสาวๆ ทั่วฟ้าเมืองไทย ดังนั้นอณิษฐาจึงไม่เคยสนใจชายตามอง ทั้งที่ทั้งคู่มีท่าทีสนใจกันเมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น แต่เพราะความเจ้าชู้ของชวิศ น้องสาวของเขาจึงเลิกสนใจเพื่อนของเขานับแต่นั้นเป็นต้นมา

"ท่าจะยากครับคุณพ่อ เจอหน้ากันคุยกันไม่กี่คำ เหมือนคุยกันไม่ค่อย

รู้เรื่อง”

“นั่นสินะ เพราะพ่อกำลังคิดว่า ถ้าน้องสาวแกได้แต่งงานกับตาวิศ แม่ของแกก็คงจะลดความอยากที่จะให้แกแต่งงานกับหนูชาลิสาลงได้บ้าง”

“ผมเข้าใจครับ แต่เรื่องราวของผู้ใหญ่ก็ไม่ควรจะให้เด็กเป็นคนรับผิดชอบนะครับ เพราะคุณพ่อกับอาเกษก็ไม่ได้แต่งงานกันตามที่ผู้ใหญ่ต้องการ แล้วทำไมคุณแม่ยังอยากบังคับผมอีกล่ะครับ”

“พ่อเคยเล่าให้แกฟังแล้วยังไงล่ะ ความรู้สึกผิดมันคอยกัดกินใจ พ่อก็เข้าใจนะ”

“แต่วิธีนี้ไม่ใช่วิธีแก้ไขความรู้สึกผิดหรอกนะครับ มันคือปัญหาระดับชาติ ตลอดทั้งชีวิตเลยนะครับคุณพ่อ”

“แล้วหนูชาลิสาไม่ดีตรงไหน ลองบอกพ่อมาสิ”

“แล้วสมัยคุณพ่อ อาเกษไม่ดีตรงไหนล่ะครับ คุณพ่อถึงไม่เลือก” บุตรชายย้อนถาม ทำเอาบิดาถึงกับหัวเราะชอบใจ

“บ๊ะ ไอ้หมอนี่ ฉลาดย้อนเสียด้วย”

อศิรหัวเราะตาม หยิบแก้วบรั่นดีขึ้นมาจิบ แม้จะไม่ใช่เครื่องดื่มโปรดแต่ก็ดื่มเป็นเพื่อนบิดาได้พอประมาณ

“พ่อเลือกอาเกษ แต่อาเกษไม่เลือกพ่อต่างหากล่ะ วินาทีสุดท้ายเลยแหวนหมั้นกำลังจะสวมเข้านิ้วอยู่แล้ว แต่สุดท้ายอาเกษก็ตัดสินใจ เลือกคนที่เขารักเธอ แล้วเธอก็ไม่เคยผิดหวัง และเพราะความกล้าหาญของเธอจึงทำให้พวกเราทุกคนมีครอบครัวที่มีความสุขมาจนทุกวันนี้ยังไงล่ะ”